

“आपले मंडळ”

|| *Maharashtra Mandal of Detroit* ||

स्नेहबंध

November 2021

The N. Rachmale Foundation

Prosperity Through Service
Avinash and Hema Rachmale

Sky Group Grand, LLC.
Real Estate Group

Lakeshore Healthcare Group, Inc.
Nursing Home & Managed Care

Lakeshore Global
Infrastructure Contractors

www.therachmalefoundation.org | www.Lgccorp.com

स्नेहबंध

अनुक्रमणिका

पृष्ठ क्रमांक

1	अध्यक्षीय	मंजिरी जोशी	4
2	शब्दशोध	संजय मेहेंदळे	7
3	भय इथले संपत नाही...	अर्चना जगताप	8
4	हे सुंदर जग मी पाहून जाईन	सुरेश नायर	12
5	ABCD to अबकड via Canton शाळा	अभिजित जोगदेव	15
6	Every Action Bears Fruits...	रीटा साटम	18
7	संकटातून सत्संगाकडे	अंजू वळे	20
8	ट्रॉय मराठी शाळा	विद्यार्थिनी	24
9	गोष्ट...त्या ध्रुवबाळाची!	पूनम तोरगल	27
10	भावपूर्ण श्रद्धांजली		30
11	शाईत भिजलेला एक क्षण	पल्लवी सप्रे	37

संपादक: ज्योत्स्ना माईणकर दिवाडकर | संजय मेहेंदळे

साहाय्य: भारती मेहेंदळे

मुखपृष्ठ , रचना व मांडणी: मानसी डहाणूकर

लेखकांना, चित्रकारांना आणि वाचकांना संपूर्ण मतस्वातंत्र्य देण्यात आले आहे. लेखांतून व चित्रांतून व्यक्त झालेल्या मतांशी संपादक किंवा आपण सहमत असूच असे नाही, तेव्हा आपण हा अंक केवळ "मनोरंजनासाठी" आहे अशी अपेक्षा ठेवून वाचावा, ही विनंती!

Diwali 2021

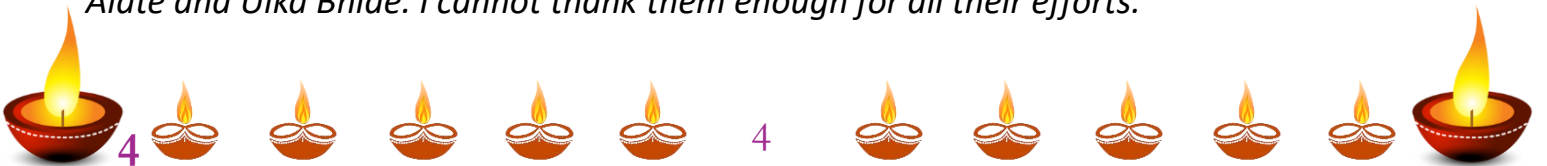
Hello Friends,

Happy Diwali! Wishing you all a happy and a healthy new year full of joy with many more 'in person' events in the upcoming year.

Time is entirely relative, they say! The whirlwind of a journey of the past two years is a testimony to that! Despair and fear were replaced by hope and vaccines in a brief period. What started with a great vision in mind and aspirations to delight our members soon turned to be more about survival- of MMD , of our community and of us! We continue to walk towards the future and hope for more time together- celebrating our culture at events with the grandeur we are used to.

Our committee started the "Go Green" campaign with great gusto and we hope to keep it going.COVID brought us close to many other Non-Profits in the community and these collaborations only opened the vista for MMD. MMD Dhol Tasha has emerged as the most engaging and talented group of MMD musicians, who play across the Metro Detroit area and outside under the MMD banner. Pranav Aundhkar is the inspiring leader of this enterprising group. 'Aarogyam Dhana Sampada', our health series, of course virtual, continued through both the years on Facebook. Yoga routines from Anju Vale and Prajakta Ketkar were a huge help to many members in our community. Marathi Shala (Troy and Canton) continued through the pandemic. It was a joy to watch our teachers rise to the occasion and bravely explore the virtual world to teach Marathi to our children. I am beyond grateful for the dedication of our Shala Coordinators Prajakta Ketkar, Deepa Kulkarni and Deepa Ingle. A tradition to have Rangoli at every event, started by our own Bharati Mehendale is now almost a ritual. Manjiri Mahajan has taken this to new heights with her creativity. My Snehabandh team with Jyotsna Diwadkar, Bharati Mehendale, Mansi Dahanukar, Sanjay Mehendale and Mrinalini Deshpande were like angels on my wings. An almost virtual year needed support from my ever-on-guard IT and Marketing Team with Sheetal Sonar, Medha Karkare , Vikrant Patwardhan, Gauri Alate and Ulka Bhide. I cannot thank them enough for all their efforts.

स्नेहबंध

Although different from the usual years, I still had the full support of my executive committee any time of the day or night for the whole term, and I am profoundly grateful for that. A special mention for Pradnya Tambat, MMD's Vice President, Amar Awale (logistics lead) , Kiran Ingle (treasurer), Smita Annigeri (Registration), Harshad Annigeri (programming), Kaustubh Mahajan- Satish Dongre (Sponsorship), Mandar Purekar (Secretary) for their unequivocal support.

I am humbled by the opportunity I got to serve in the community. What started as a spirited year with Sankrant in 2020 ended up being two years with mostly virtual events. You are never alone in MMD, the community comes together to help you. Volunteers emerge and support you selflessly and make events happen. Sponsors, old and new, continue to be a huge part of our success. BOT was right there, pitching in to help us out and passing on savings to our members. I cannot forget the unconditional help I got from my better half and all my friends! It takes a village they say, and I agree.

Paraphrasing the quote from my all-time favorite movie 'Saving Private Ryan'...

"I have tried to live up to my position the best that I could, I hope it was enough!"

With Sincere Regards,

Manjiri Joshi

President 2021,

Maharashtra Mandal of Detroit

With
Best Compliments
from

स्नेहबंध

Word Search - MMD दिवाळी २०२१

पु	रु	षा	त्त	म	दा	र	व्ह	क	र	ना	ग	ना	थ	का	त्ता	प	ल्ल	वा	रा	का	त
रु	बा	बु	रा	व	अ	नो	ळ	क	र	अ	नि	ल	चि	ग	गा	ध	र	गा	ड	गो	ळ
षा	भ	गु	वै	शा	च्यु	श्री	सं	म	ग	जा	न	न	त्र्यं	ब	क	मा	ड	खो	ल	क	र
त्त	बो	रु	भ	ता	त	ना	दी	धु	रा	वि	इ	शि	खा	शं	क	र	पा	टी	ल	पां	ना
म	र	ठा	व	शे	सु	पें	प	मं	चि	दा	सा	री	नो	ना	द	या	प	वा	र	डु	थ
ल	क	कू	जो	ळ	हा	ड	ख	गे	ढे	क	क	ष	ल	रा	वि	ना	सी	मि	त्र	रं	मा
क्ष्म	र	र	शी	के	स	से	रे	श	रे	रं	मु	क	क	य	स	सं	जी	व	नी	ग	ध
ण	वि	भा	व	री	शि	रु	र	क	र	दी	जा	णे	र	ण	खां	इ	सु	धां	शु	स	व
दे	चि	वि	जो	शी	र	वा	बा	णिं	म	क	व	क	ध	धा	डे	ना	ना	सु	व	दा	द
श	शि	री	ष	पै	व	बा	जी	क	ल	र	र	र	ट	र	क	म	रा	म	सं	शि	त्ता
पां	व	पु	का	ळे	ळ	गु	ल	सा	के	श	व	सु	त	प	र	दा	य	ती	त	व	त्र
डे	म	गि	री	श	क	ल	प	क	वं	द	ना	वि	ट	ण	क	र	ण	क्षे	का	सा	य
म	धु	क	र	तो	र	ड	म	ल	वी	त	वि	श्री	द्या	रों	अ	मा	सु	त्र	ने	ने	बा
धु	क	ग	दि	मा	भा	ल	चं	द्र	ने	मा	डे	श्रा	पा	ध	य	रु	वें	मा	ट	म	ळ
सू	र	दा	स	गे	टी	व	ब	वि	द	घा	टे	ग	म	द	र	कि	णा	डे	क	न	कृ
द	के	लि	रे	पा	ध	ई	हि	ह	ना	आ	प	टे	ल	बे	कृ	गो	णी	ढे	र	मो	ष्ण
न	चे	शि	स	जा	सा	स	णा	दु	गो	भा	ग	व	त	ठो	डे	ष्ण	ख	क	रे	ह	का
का	पु	श्वा	द्र	दे	ग्रे	बा	बा	क	द	म	श्री	म	मा	टे	क	क	को	लै	र	न	तै
लै	वि	रें	त	ल	क्ष्मी	बा	ई	टि	ळ	क	गु	मो	रो	पें	त	ळ	र	ल्ह	ट	ना	त
ल	न	जि	फ	मु	शि	दे	ची	ना	म	दे	व	ढ	सा	ळ	सु	रे	श	भ	ट	तू	क
क	ण	भा	रा	तां	बे	मा	ध	व	ज्यु	लि	य	न	ज	ग	दी	श	खे	बु	ड	क	र
र	ला	क	र	म	त	क	री	भा	रा	भा	ग	व	त	वि	ज	य	तै	डु	ल	क	र

*With
Best Compliments*

From

**Prabhakar
Patil**

वरील 'शब्दशोध' कोड्यात ७७ मराठी साहित्यिकांची नावे उभी-आडवी-तिरपी लपलेली आहेत. कोड्याची रंजकता (क्लिष्टता म्हणून वाटल्यास) वाढवण्यासाठी काही लेखकांची टोपणनावे तर काहींची खरी नावे; काहींची पूर्ण नावे तर काहींची initials घेण्यात आली आहेत. काही ठिकाणी ह्रस्व, दीर्घ यांची सुट घेण्यात आली आहे. सोयीसाठी दोन शब्दांतील मोकळ्या जागा गाळण्यात आल्या आहेत. उदा. 'पुरुषोत्तम लक्ष्मण देशपांडे' हे नाव 'पुरुषोत्तमलक्ष्मणदेशपांडे' असं शोधावं लागेल.

या कोड्यासंदर्भात आपल्या काही सूचना, प्रतिक्रिया असतील; तर त्या आम्हाला जरूर कळवा.

- संजय मेहेंदळे

भय इथले संपत नाही...

मी अमेरिकेतील मिशीगन राज्यात "रेस्पिरेटरी थेरपिस्ट" म्हणून काम करते. कोणत्याही प्रकारच्या श्वसन संस्थेतील विकारांसाठी आमचा सहभाग अतिशय महत्वाचा असतो. कोव्हिड - १९ च्या महाप्रलयातही "frontline worker" म्हणून अक्षरशः जीवाची बाजी लावून मी काम केले आहे. शिकत असताना endemic, epidemic, pandemic हे शब्द पुस्तकात वाचले होते, पण pandemic हे उभ्या हयातीत अनुभवायला मिळेल असे कधीच वाटले नव्हते, विशेषतः मेडिकल सायन्स एवढे पुढे गेलेले असताना!

आम्ही ४ ते १२ मार्च मोरोक्कोला जाणार होतो, तेव्हा 'Corona' हा शब्दही ऐकला नव्हता! जानेवारीत हा आजार जगाच्या दुसऱ्या टोकाला सुरु झाल्याचे ऐकले. आपल्याला काही धोका नाही असेच वाटत होते. नंतर फेब्रुवारीत युरोप आणि विशेषतः इटलीत हा आजार बळावल्याच्या बातम्या येऊ लागल्या. अजूनही आपण सुरक्षित आहोत हीच भावना होती. ट्रॅक कंपनीने बाकीच्या ट्रॅस रद्द केल्या. आमची ट्रॅक ठरल्याप्रमाणे जाणार होती. आता जावे की न जावे अशी द्विधा सुरु झाली. सहलीला जाताना प्रचंड टेन्शन आणि भीती असण्याची ही पहिलीच वेळ होती. जराही उत्साह वाटत नव्हता. त्यातल्या त्यात चांगली गोष्ट म्हणजे अजून तरी मोरोक्कोत कोरोनाचा शिरकाव झाला नव्हता.

आधीच उल्हास त्यात फाल्गुन मास ! एरवी कधीही आजारी न पडणारी मी, जायच्या आदल्या दिवशी तापाने फणफणले. मग काय ! ऍलोपॅथी, होमिओपॅथी, नॅचरोपॅथी, आयुर्वेदिक सगळ्याचा मारा सुरु केला. न जाणो कासाब्लांका विमानतळावर मला quarantine मध्ये टाकले तर? सगळ्या ट्रिपचा विचका ! तिथे पहिल्या दिवशी रात्री माझ्या छातीतून सूं सूं आवाज येऊ लागला. मी प्रचंड घाबरले. मला असे wheezing यापूर्वी कधीच झाले नव्हते. न्युमोनिया तर नसेल? धडपडत उठून प्रथम मी माझा pulse oximeter काढून oxygen मोजला. तापही मोजला. हुश्शय ! सर्व काही नॉर्मल होते.

आमची ट्रिप छान पार पडली आणि १२ मार्चला आम्ही सुखरूप परत आलो, थोडक्यात वाचलो म्हणायचे - कारण दोनच दिवसांनी मोरोक्कोने सीमा बंद केल्या. ट्रिप पार पडली खरी, पण आठ दिवसात जग एवढे बदलेल ही कल्पनाही नव्हती. घरी येताना दूध आणि इतर गोष्टी घेण्यासाठी दुकाने पालथी घालावी लागली. सर्व शेल्फ रिकामे. कणिक, तेल, भाजीपाला, फ्रोजन रोट्या आणि भाज्या सर्व गायब झाले होते. मुख्यतः टॉयलेट पेपर रोल्सचा तुटवडा होता. तसं पाहिलं तर कोरोना व्हायरस आणि पार्श्वभागाचा काय संबंध ! एका गोष्टीचा खप मात्र कमी झाला होता - कोरोना बिअरचा ! त्या नावाचा धसकाच घेतला होता सगळ्यांनी.

एक दिवसाच्या विश्रांतीनंतर कामाला सुरुवात केली. अद्याप तरी कोरोनाचा प्रताप फारसा दिसत नव्हता. तुरळक केसेस, काही पॉझिटिव्ह तर काही PUI (patient under investigation). वेगवेगळे मास्कस, फेस शिल्ड, गाऊन घालण्याची सवय करण्यात जेमतेम आठवडा झाला नसेल, आणि कोरोनाच्या पेशंटचा ओघ प्रचंड प्रमाणात वाढला. या त्सुनामीची पूर्वतयारी नव्हती कुठल्याच दृष्टीने - मनुष्यबळ, पीपीई, व्हेटीलेटर्स सर्वच तोकडे पडू लागले. आमच्या हॉस्पिटलमध्ये एरव्ही सर्वसाधारणपणे ५ ते १० व्हेटीलेटर्स वापरात असायचे, ती संख्या बघता बघता ६० वर गेली! अमेरिकेत Covid च्या पेशंट्सच्या संख्येत मिशिगनचा तिसरा क्रमांक होता.

मानसिक स्थिती तर विचारायलाच नको! रोज एकेक भयानक बातम्या कानावर येत होत्या जसे - इटलीत इतके डॉक्टर्स गेले, अमुक हॉस्पिटलमध्ये नर्सस गेल्या, आणखी कुठे शिकाऊ डॉक्टर्स गेले! अनेक लोकांच्या नोकऱ्या लॉकडाऊन मुळे गेल्या. असे असताना आपल्याकडे नोकरी आहे असा विचार करून समाधान मानायचे तर, 'उद्या तूच जिवंत नसशील तर नोकरी असून काय उपयोग' असा प्रतिप्रश्न! मृत्यूचे भय कुणाला नसते? माझ्या हॉस्पिटलमध्येही मी रोज ज्यांच्याबरोबर काम करत होते असे दोन pulmonologists, काही नर्सस व माझी एक थेरपिस्ट सहकारी यांनाही संसर्ग झाला, पण नशिबाने ते सर्व विश्रांतीनंतर बरे झाले. आपण इतक्या लोकांना आज व्हेटीलेटरवर ठेवत आहोत पण आपणही त्यावर जाऊ शकतो, ही भीती सतत असायची. हा व्हायरस केवळ वृद्ध व इतर आजार असणाऱ्यांनाच धोकादायक ठरू शकतो ही समजूत खोटी ठरू लागली. तरुण, मध्यमवयीन, पूर्वीचा काहीही आजार नसलेलेही बळी पडू लागले. जेव्हा तिथी-पस्तिशीतले पूर्वीचा काही आजार नसलेले रुग्ण फार वेगाने गलितगात्र होऊन व्हेटीलेटरवर जात तेव्हा भीतीने पोटात गोळा येई. उच्च ताप आणि दम लागणे ही लक्षणे असल्याशिवाय आम्हाला कोरोनाची टेस्टही देत नव्हते. मनाची द्विधा सुरु झाली. नोकरी सोडावी का? शेवटी जान हॅन तो जहान हॅन ! काही सुचेना. अशा वेळी 'नोकरी सोड' म्हणून घरातून व नातेवाईकांकडून माझ्या काळजीपोटी दबाव सुरु झाला. पण मनाला हे पटत नव्हते. ऐन युद्धाच्या वेळी सैनिकाने शस्त्रे खाली ठेवायची ? मग तुझ्या शिक्षणाचा काय उपयोग ? भलेही १०० व्हेटीलेटर्स भाड्याने आणतील, पण तो चालवण्यासाठी तज्ज्ञ एका रात्रीत कसे तयार करणार? नोकरी सोडून घरी बसले असते तर एकही रात्र मला सुखाची झोप लागली नसती म्हणून काम चालूच ठेवले.

स्नेहबंध

पुढच्या आठवड्यात परिस्थिती थोडी आवाक्यात आल्यासारखी वाटली. Covid positive पेशंट्स येत होतेच, पण यंत्रणा सुधारली. सर्वांना कामासाठी overtime सक्तीचा केल्यामुळे staffing लेव्हल बरीच सुधारली. नेहमीचे प्रोटोकॉल्स बदलले, जेणेकरून Covid +ve पेशंटशी कमीत कमी संपर्क होईल. आता आपण हे करू शकू असा विश्वास वाटू लागला. काम जिकिरीचे होतेच. स्वतःची प्रतिकारशक्ती वाढवण्यासाठी मी रोज सकाळी हॉस्पिटलला जाताना “सुपर C” ज्यात व्हिटॅमिन सी, डी, इ आणि झिंक होते ही गोळी घ्यायला सुरुवात केली. दिवसभर N-९५ मास्क घातल्यामुळे नाकावर चट्टे उठायचे. शंभर वेळा हात धुतल्यामुळे किंवा अल्कोहोल लावल्यामुळे हाताला भेगा पडायच्या. सर्व प्रकारे स्वतःला जपत होतेच, पण घरच्यांची चिंता होती. मी रोज कोरोनारूपी वाघाच्या गुहेत जाऊन घरी येत होते. घरी आल्यावर रोजचे एक ritual होऊन बसले - शूजवर डिसइन्फेक्टंट स्प्रे मारून ते garage मध्येच ठेवायचे, कपडे laundry रूम मध्ये बदलून लगेच वॉशर मध्ये टाकायचे आणि थेट बाथरूम गाठायची. स्वतःला पूर्ण डिसइन्फेक्ट करून बाहेर यायचे. मग गरम वाफ घ्यायची - श्वसनमार्ग निर्जंतुक करण्यासाठी, आणि हळदीचे दूधही मनोभावे घ्यायचे ! टीव्ही लावून कोरोनाच्या बातम्या ऐकायच्या - काही नवीन औषधे वा लस सापडली का , रोगाचा प्रसार कमी होत आहे की नाही, कुठे आशेचा किरण दिसतोय का ? नशीब इतकंच की माझ्या घरात कुणी वृद्ध, लहान किंवा आजारी नव्हते. माझ्या काही सहकारी स्त्रियांची अवस्था बिकट होती. त्यांना लहान मुले होती आणि मुलांना सांभाळायला कुणी मिळत नव्हतं. मुलांना आजी आजोबांकडे सोडत पण त्यांनाही काही आजार असल्यामुळे इन्फेक्शन पसरण्याची दाट शक्यता होती. आपल्या आई-वडिलांचा आणि मुलांचा जीव धोक्यात घालून त्या आपले कर्तव्य करीत होत्या. त्यांना माझा सलाम!

या रोगाच्या साथीत व्हेंटिलेटर्स एवढ्या मोठ्या प्रमाणात का वापरावे लागले याचे कारण थोडक्यात सांगण्याचा प्रयत्न करते - एक रेस्पिरेटरी थेरेपिस्ट म्हणून. इतर वेळी जर पेशंटची ऑक्सिजनची गरज वाढली तर (काही emergency conditions वगळता) व्हेंटिलेटर लावण्याच्या आधी बरेच इतर मार्ग आम्ही try करतो - जसे Heated High Flow Nasal canula, BiPAP ज्याला NIV असेही म्हणतात. ज्यात उच्च दाबाने ऑक्सिजन मास्कद्वारे दिला जातो. पण Covid Protocol मध्ये हे सर्व निषिद्ध केले होते कारण त्यामुळे virus चा spread वाढण्याची शक्यता होती. Covid न्युमोनियात जर थोड्या ऑक्सिजनने (काही लिटर) भागले नाही तर हे मधले पर्याय न वापरल्यामुळे डायरेक्ट व्हेंटिलेटर लावणे हाच उपाय होता. काही पेशंट्सना कमी ऑक्सिजनने उपयोग होऊन ते बरे होऊन घरी गेले, तर काही व्हेंटिलेटरवर. एकदा पेशंट एडमिट झाला की दोनच शक्यता असायच्या. एक तर तो बरा होऊन घरी किंवा रिहॅबिलिटेशनला जायचा, आणि नाहीच बरा झाला तर व्हेंटिलेटरवर एकाकी मरण. व्हेंटिलेटरवर जाऊनही साधारण एक ते दोन आठवड्यात बरे होऊन डिसचार्ज केलेले पेशंट्स होते ज्यांना बघून कामाचा हुरूप यायचा, की आपण काही जीव वाचवले ! त्यानंतर मात्र क्रिटिकल स्टेज येते, जेव्हा पेशंट ARDS मध्ये जातो. आजार केवळ lungs पुरता मर्यादित न राहता “multiorgan failure” ची स्टेज येते. काही त्यातूनही बाहेर पडून बरे होतात. स्टॅटिस्टिकल डेटा गोळा करण्यासाठी एक लॉगबुक ठेवले होते. त्यात रोज किती लोकांची व्हेंटिलेटर कोढला, व त्यानंतर किती जगले व किती गेले ह्याची नोंद करायची. ते बुक कधीकधी “Death Register” भासायचे ! नातेवाईकांना भेटायला येण्यास सक्त मनाई होती. बऱ्या न होणाऱ्या पेशंटचा व्हेंटिलेटर काढणं हे अप्रिय काम आम्हांलाच करावं लागतं, ज्याला “terminal wean” असे म्हणतात. एरव्ही अशा प्रसंगी पेशंटची सर्व फॅमिली जवळ असायची, आता मात्र तो एकटाच असायचा शेवटच्या घटकेला. हे फार भयंकर वाटायचे. काही वेळा iPad वापरून घरच्यांना शेवटचे दर्शन दिले जाई.

मी “जीवाची बाजी लावून काम केले” असे का म्हणाले याचे कारण सांगते. या आजारात डॉक्टर्स किंवा नर्सेस पेक्षा जास्त वेळा रेस्पिरेटरी थेरेपिस्टचा पेशंटशी संपर्क येतो. सुरुवातीला breathing tube पेशंटच्या घश्यात घालण्यासाठी assist करण्यापासून ते व्हेंटिलेटर काढेपर्यंत पुढचे सर्व manage करावे लागते. काही वेळा असे झाले आहे की काहीएक कारणाने पेशंटने स्वतःच्या हाताने breathing tube काढून टाकली, आणि ते पेशंटच्या जीवासाठी धोकादायक झाले. अशा वेळेस मागचा पुढचा विचार न करता धावत जाऊन त्याला BMV (bag mask ventilation) द्यावे लागले एनेस्थेसिस्ट येऊन पुन्हा दुसरी ट्यूब घालेपर्यंत - आणि BMV हे Covid +ve केसेस साठी निषिद्ध होते. पण आपल्याला इन्फेक्शन होईल याची पर्वा न करता ते करावे लागले. व्हेंटिलेटर alarm झाला की दर वेळेस त्याचे निराकरण करण्यासाठीही आमचे exposure होत असते.

स्नेहबंध

कधी कधी आपण पुरेसे PPE घातले नाही याचेही भान राहत नाही कारण पेशंटचा ऑक्सिजन कमी झालेला असतो आणि पटकन व्हेटिलेटर वर बदल, suctioning किंवा जे काही जरूरी आहे ते करावे लागते. COVID pneumonia मध्ये एक विशेष होते - पेशंटच्या airways मधून thick mucous secretions मोठ्या प्रमाणात तयार होतात आणि त्यामुळे breathing tubes वारंवार ब्लॉक होतात. ते blockage काढण्यासाठी पेशंटच्या अगदी निकट सान्निध्यात बराच वेळ घालवावा लागे. काही पेशंट्सना नेहमीचे व्हेटिलेटरचे mode suit होत नव्हते, मग त्यांना वेगवेगळे modes try करावे लागत. डॉक्टरांस ICU रुमच्या काचेतून पाहून changes करायला सांगत, पण प्रत्येक वेळेस व्हेटिलेटरच्या आणि पेशंटच्या जवळ जाणारा रेस्पिरेटरी थेरपिस्टचे असतो. या साथीत मोठ्या प्रमाणावर व्हेटिलेटरची गरज निर्माण झाल्यामुळे NIV साठी वापरण्यात येणारे व्हेटिलेटरही काही वेळा वापरायला लागले. नेहमीच्या व्हेटिलेटरला external alarm साठी केबल लावायची सोय असते. त्यामुळे व्हेटिलेटरचा अलार्म बाहेर नर्सिंग स्टेशनपर्यंत नीट ऐकू जातो व त्याची तात्काळ दखल घेतली जाते. परंतु nontraditional व्हेटिलेटरला अशी सोय नसल्यामुळे ते शक्य नव्हते. एकदा कसे माहित नाही, एका पेशंटचे व्हेटिलेटरचे सर्किट ट्युबिंग पेशंटच्या breathing ट्यूब पासून डिस्कनेक्ट झाले आणि पेशंटचा ऑक्सिजन कमी झाला

External alarm नसल्यामुळे हे लक्षात यायला वेळ लागला. रुमच्या जवळ गेल्यावर आतील अलार्म ऐकू आला. जेव्हा हे माझ्या लक्षात आले तेव्हा हातात ग्लोव्हस नव्हते, गाऊन आणि फेस शिल्ड नव्हते आणि ते घालायला वेळ नव्हता. मी तसेच पुढे होऊन सर्किट reconnect केले आणि व्हेटिलेटरवर ऑक्सिजन वाढवला. कधी ER मध्ये इयुटी असायची. सुरुवातीच्या काळात तिथल्या पेशंटसचा रिपोर्ट काही वेळानंतर येत असे. मग नंतर समजायचे की आपण ज्या पेशंटबरोबर काम केले तो पॉझिटिव्ह निघाला ! असे कितीतरी प्रसंग आले की जीवाची पर्वा न करता कर्तव्य बजावावे लागले. घरी गेल्यावर मग दार तासाने ताप आणि ऑक्सिजनचे प्रमाण बघणे हेही सुरु झाले आपण ठीक राहिलो तर दुसऱ्यांची काळजी घेऊ शकू या भावनेने.

या काळात हॉस्पिटलचे वातावरण पूर्ण बदलून गेले होते. व्हिजिटर्सना बंदी घातली गेली. फक्त कोरोनाच्या पेशंटसनाच प्राधान्य दिले होते. सर्व “planned surgeries” रद्द केल्या होत्या. त्यामुळे त्याच्याशी निगडित स्टाफला काही काम उरले नाही. मग “Operating Room” स्टाफही त्यांचे व्हेटिलेटर घेऊन आमच्या मदतीला आला. सर्वांना कॅफेटेरिया मधून फ्री ब्रेकफास्ट, लंच, आणि डिनर देण्यात आले. काही स्वयंसेवी संघटनांनी “फूड ट्रेन” अरेंज करून healthcare workers साठी अन्न दान केले. आम्हाला फक्त पहिल्या आठवड्यात PPE चे rationing करावे लागले. नंतर मात्र तुटवडा पडला नाही. बोनस म्हणजे रस्त्यावर अजिबात ट्रॅफिक नसायचे आणि सर्व नॉन्क्लीनिकल आणि nonessential स्टाफ, मेडिकल स्टुडंट्स, नर्सिंग स्टुडंट्स हे घरीच असल्यामुळे सकाळी पार्किंगला सहज जागा मिळायची.

मार्चच्या मध्यापासून ते पूर्ण एप्रिल महिना युद्धपातळीवर काम झाले. आता मे महिन्यात COVID पेशंटसचे प्रमाण कमी झाले आहे. ICUs निर्जंतुक करून ते रेग्यूलर पेशंटसाठी खुले केले आहेत. पूर्ण हॉस्पिटलमध्ये व्हेटिलेटरची संख्या १० हुन कमी आहे. साध्यासुध्या कारणांसाठी हॉस्पिटलमध्ये येणारे आता infection च्या भीतीने येत नाहीयेत. हळूहळू लॉकडाऊन शिथिल करण्यात येईल. लोक एकमेकात मिसळायला लागतील. मग परत कोरोनाची लाट येणार का ? ज्या दिव्यातून एकदा निभावले त्यातून परत जावे लागणार का ? हे प्रश्न आज तरी अनुत्तरित आहेत. या रोगासंबंधी रोज नवीन नवीन कानावर येत आहे - जसे की आता कोरोनाबरोबर जगावे लागणार आहे. पुरेसे टेस्टिंग झाले नसल्यामुळे कुणीही या रोगाचा “carrier” असू शकतो. कृणाकृणापासून स्वतःला जपायचे ? प्रत्येक पेशंट हा पॉझिटिव्ह आहे असेच समजून काम करायचे. भय इथले संपत नाही हेच खरे !

अर्चना जगताप (२०२० कोव्हिड डायरीतील एक पान)

इमेल : archjagtap@hotmail.com

अभिजात मराठीसाठी

मराठी आणि इतर भारतीय भाषांसाठी परिपूर्ण असे सॉफ्टवेअर

मराठी वर्षाची सुरुवात गुढी पाडव्याने
मराठी जपण्याची सुरुवात श्री-लिपीने

Shree-Lipinxt™
New • Xclusive • Trustworthy

SHREE-LIPI Caligrafer

MODULAR INFOTECH PVT. LTD.
26, Electronic Co-operative Estate, Pune-Satara Rd.,
Pune - 411009, India.
Tel. : +91 20 24223510, 24227994
E-mail : marketing@modular-infotech.com
Website : www.modular-infotech.com

explore the beauty of the world with

Krisbi Travel

Planning a vacation? Need to travel for work? Krisbi has you covered. Why choose us?

- ▶ **Save Time:** Most travelers who book flights online spend over 5 hours in searching and planning. We find the right fare at the lowest price from thousands of flight options; let us do the work for you.
- ▶ **Save Money:** We are wholesalers who have an established relationship with the airlines, meaning our prices are... ready for this... usually BETTER than online. Don't be tricked by websites that promise low fares which disappear when you refresh the page; get real quotes and great prices.
- ▶ **Access to Expertise and Knowledge:** 34 years of experience to guide you in the right direction by navigating the complex airline reservation systems, finding the best destinations accross the globe and getting exclusive reduced fares; giving you the best possible travel experience.
- ▶ **Talk to Real People:** No more automated phone systems and annoying robot voices. Talk to our friendly travel consultants for help with everything from inquiry to boarding; with you every step of the way from booking to take-off.
- ▶ **Easy 24-hour Cancellation:** For "Non-refundable" tickets, instead of spending hours on hold with online agencies, we offer quick and easy free cancellations within 24 hours of your purchase; no fees, no hassle.

PRICE MATCH GUARANTEE* – If you find a lower price somewhere else, give us the flight details and we will match it.

To Find Your Destination / Amazing Offers & Packages:

Call Us Now At : 248-569-8668 or 248-233-6128

Or Email: Detroit@KrisbiTravel.com

हे सुंदर जग मी पाहून जाईन

‘तुमचे छंद (hobbies) कोणते’ असा प्रश्न विचारला तर बहुतेकांच्या यादीतील पहिल्या तीन क्रमांकात प्रवास (travel) हे असतंच. मग ते फेसबुक असो की एखाद्या डेटिंग साईटचं प्रोफाइल असो. आजवर आयुष्यात तुम्ही केलेला प्रवास म्हणजे लोणावळा, महाबळेश्वर, माथेरान एवढंच असो की अमेरिकेतल्या मिडवेस्टकराने पाहिलेला नायगारा असो. आवडीचा छंद - प्रवास!

मीही काही याला अपवाद नाही. अगदी लहानपणी शिवापूर, बनेश्वर, कात्रज प्राणीसंग्रहालय अश्या शाळेच्या सहली व्हायच्या. उन्हाळ्याच्या सुट्टीत केरळला आजोळी (आणि मामाच्या गावाला) आगगाडीने लांबचा (एकमार्गी 40 तास) प्रवास व्हायचा. शाळेत वरच्या इयत्तेत गेल्यावर बंगळूर-मैसूर व देहली-आग्रा-हरिद्वार-ऋषिकेश अश्या मोठ्या सहली झाल्या.

कॉलेजमध्ये असताना पंख फुटले आणि ‘आली लहर केला कहर’ असे म्हणत खूपसे outing झाले. आपापल्या दुचाकी काढून मित्रांसोबत सिंहगड नाहीतर अलिबाग-किहीम-अक्षी समुद्रकिनारा इथे कित्येकदा गेलो. शिवाय रायगड, प्रतापगड, हरिश्चंद्रगड, वासोटा, ढाक-बहिरी असे ट्रेक्स झाले. एक लक्षात रहावी अशी कोकण (दाभोली, चिपळूण, श्रीवर्धन, मुरुड-जंजिरा, गणपती पुळे) ट्रिप मित्रांसोबत झाली. इंजिनियरिंगच्या चार वर्षांत गोव्याला जायचे सारखे बेट व्हायचे ते शेवटी एकदा जमून आले आणि नंतर नोकरीनिमित्त संपूर्ण गोवा अनेकदा पालथा घातला.

या सर्व भांडवलावर ‘प्रवास माझा छंद आहे’ ही माझी भावना कधीतरी मनामध्ये दृढ झाली. अमेरिकेत स्थलांतर झाल्यावर स्थिरावयाला थोडा वेळ लागला. मग काम, संसार, मुले यामध्ये व्यस्त झालो तरी प्रवास झाला नाही असे नाही. नायगारा (हो तोच तो!), डिस्नेलंड, स्मोकी माउंटन्स, न्यू यॉर्क झालंच तर कॅनडा येथील टोरॉंटो, मॉन्ट्रियल, क्युबेक वगैरे झालंच. कॅम्पिंग हा प्रकारही आवडीने स्वीकारला.

अश्यात यावर्षी पन्नाशीच्या उंबरठ्यावर येऊन ठेकलो. हे वय असे की आयुष्याच्या वजाबाकीला सुरवात होते (फक्त माधुरी दिक्षितनेच पन्नाशीत बकेट लिस्ट का बरं करावी). म्हणून सहज मी एक Excel sheet काढून आपण आजवर किती देश, राज्ये, प्रांत पाहिले याची नोंदणी केली. आणि गेल्या 22-23 वर्षांत आपण पाव अमेरिकामुद्धा नीटसा पहिला नाही हे पाहून मला माझ्या ‘प्रवास’ छंदावर कीव करावीशी वाटली. प्रवास कधी आणि कुठे करायचा हे खूपश्या गोष्टी जुळून येण्यावर अवलंबून असते. सर्वांच्या सुट्ट्या, खाणे-पिणे-देखावे याच्या आवडीनिवडी, चालण्याची व चढण्या-उतरण्याची क्षमता आणि त्यावर खिशाला भार. या सगळ्या गोष्टी विचारात घेताना आपलं खूप काही पाहायचं राहून गेलं/ जाईल याची मला खंत वाटू लागली.

मग मनाचा ठिय्या केला की यापुढे आपण कुठला योग जुळून यायची वाट पहायची नाही, स्वतः गोष्टी जुळवून आणायच्या. मग इतर कुणाला जमत नव्हते म्हणून एकटाच व्हर्जिनियाला चार-पाच दिवसांची ट्रिप केली. शेनडोह नॅशनल पार्क, न्यू गॉर्ज नॅशनल पार्क आणि असे इतर काही निसर्गरम्य परिसर पाहिले, hiking, whitewater rafting याचा मनमुराद आनंद घेतला. लांबचा ड्राईव्ह आजूबाजूचा रम्य परिसर पहात आणि Audible वर एक सुंदर कादंबरी ऐकून अगदी मजेदार झाला. ओळखीचे सोबत नसतील तर अनोळखी लोकांशी ओळख पटकन होते, मग ती ओझरती का असेना - हे जाणवलं. तसंच South Dakota बदल माहिती काढून ट्रिप प्लॅन केली. इथे मात्र चार मित्र जमले आणि तिकडचा सर्व रम्य परिसर मनमुराद हिंडलो.

आता माझी एक बकेट लिस्ट तयार आहे. निदान ज्या देशात आपण रहातो त्यातली सगळी राज्ये पहायची. जमलंच तर परदेशी सुद्धा जमेल तितकं जाऊन यायचं. असेल तर सोबत, नाहीतर एकटंच भेटकायचं. जगात पाहण्यासारखं, अनुभवण्यासारखं खूप आहे. प्रांत बदलला की निसर्ग, संस्कृती, खाद्यपदार्थ असं खूप खूप काही बदलतं. आयुष्यात त्यातलं जितकं समावून घेतो येईल तेवढं घ्यायचं.

स्नेहबंध

पुलंचे एक भाषण आहे "हे जग मी सुंदर करून जाईन" ज्यात ते केशवसुतांच्या ओळींचा संदर्भ देत कलानिर्मिती बद्दल बोलतात - "प्राप्तकाल हा विशाल भूधर, सुंदर लेणी तयात खोदा". खरंतर प्रत्येकाला काही लेणी खोदण्याइतका वेळ किंवा तितकी कलात्मकता असेल असे नाही. पण ह्या जगात जे आधीपासून सुंदर आहे ते पहायला, अनुभवायला सर्वांनाच जमू शकते. ते सर्व पहायला म्हणून एक जन्म कमीच आहे. म्हणून मी म्हणेन "प्राप्तकाली या विशाल भूधरी, जे जे सुंदर, ते ते शोधा"!

- सुरेश नायर

New construction * Purchase * Refinance * Cashout Refinance

While I shop for lowest rate for you
you think what to shop from the savings

Zero closing cost
Zero Stress
Mortgage Made easy

Call for Free
Mortgage analysis
&
Pre Approvals

**PALLAWI
SRIVASTAVA**

MORTGAGE ADVISER - NMLS 1772457
248.376.0039
PALLAWI@DIRECTHM.COM

Michigan, Texas, North Carolina, California

With Best Compliments
From
**Shri & Shashi
Thanedar**

For a free PDF copy
of either of these books
please email
Shrithanedar@gmail.com

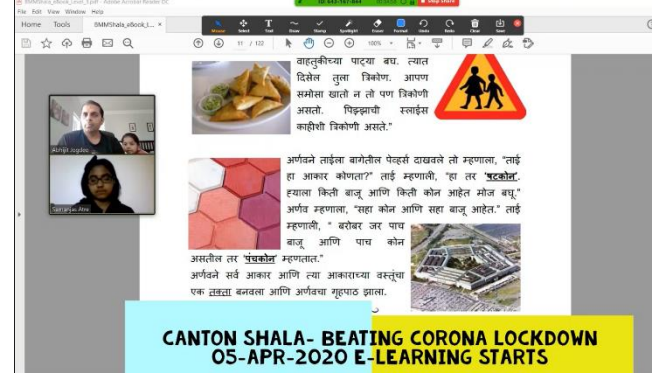

स्नेहबंध

ABCD to अबकड via Canton शाळा

२०२०-२१ मध्ये सांगून गेला कोरोना, प्रत्यक्ष भेटीगाठी टाळा,
तरी चालू राहिली online, Canton मराठी शाळा.
अबकड आणि उत्सव कशातच नाही पडून दिला खंड,
Lockdown असो वा schools बंद, वाहत राहिला मराठीचा प्रवाह अखंड.

२०२० मध्ये कोरोना महामारी हातपाय पसरायला लागल्यापासून आपला प्रवास भीती ते back to सोवळं-ओवळंच्या चालीरिती असा चालू होता आणि आहे. २०२०-२१ आपल्याला व्यावसायिक, कौटुंबिक आणि व्यक्तिगत पातळीवर खूपच आव्हानात्मक गेलं. Lockdown आणि भेटणाऱ्या बंधनांमुळे, आठवड्यातून एकदा 'हिंदू टेम्पल, कॅटन' मध्ये भेटणारे आम्ही; आता भेटणार तरी कस आणि जर मुलांच्या मराठी शिकण्यामध्ये खंड पडला तर ती मराठी पासून दुरावण्याची भीती होती. आपल्या ABCD(American Born Confused Desi) मुलांचं मराठी 'learning' कसं चालू राहणार ह्याची चिंता सतावत होती.

व्यक्तिगत, कौटुंबिक आव्हानं यशस्वीरीत्या पार करत, आम्ही कॅटन शाळेच्या शिक्षकांनी e-learning चालू करायचं ठरवलं. मराठी शाळेसाठी e-learning प्रकरण सर्वांनाच नवीन असल्यामुळे वर्ग कसा घ्यायचा, ऑनलाइन कसं शिकवायचं, लेखन कसं करून घ्यायचं असे एक न दोन नुसते प्रश्नच सर्वासमोर होते. Google गुरुजींची मदत घेत घेत मग आम्हीच 'Google Classroom' बनवल्या आणि Feb-Mar२०२० च्या lockdownच्या धक्क्यातून सावरत सावरत April २०२० मध्ये पहिली-वहिली 'online शाळा' चालू झाली पण.

पुढे आम्हाला महाराष्ट्र मंडळ, डेटाईटची चांगली साथ लाभली आणि मंडळाने विकत घेतलेल्या गूगल सेवांमुळे classrooms, breakout rooms बनवून वेगवेगळ्या वयोगटाचे वर्ग घ्यायला सुलभता आली. आता वेगवेगळे वर्ग चालू तर झाले होते पण आम्हा शिक्षकांना एक प्रश्न भेडसावत होता, ५-७-९ वयाच्या मुलांना तासभर लॅपटॉपच्या स्क्रीन समोर खिळवून ठेवायचं कसं आणि तेवढ्या वेळेत मराठीचं बाळकडू पाजायचं कसं? आपण काही Peppa pig नाही की Blippi नाही, की जे ते आपल्याला तासन् तास बघत, ऐकत बसतील. विचारमंथन करून शेवटी असं ठरलं की Crafts, ऑनलाइन videos, मराठी e-books ह्यांची जास्तीत जास्त मदत घ्यायची आणि जसं जसं ऑनलाइन शोध घेत गेलो तश्या तश्या गूगलबाबाच्या एक एक गुहा उघडत गेल्या.

Interactive sites, Multimedia ह्याचा वापर करत आम्ही मुलांना रविवारच्या मराठी वर्गांमध्ये गुंतवून ठेवण्यात यशस्वी झालो होतो. गाणी-गोष्टी, गप्पा, crafts करत करत मुलं त्यांच्या नकळत लॅपटॉपचं, माऊसचं बोट धरून (का त्यावर बोट ठेवून?) मराठी भाषा, संस्कृती आत्मसात करत होती. ह्यामध्ये मुलांच्या पालकांचा पण मोठा वाटा होता. पालकच आमचे खरे class monitors होते आणि online assignments submit करून आम्हा शिक्षकांना lockdown असताना पण मुलांची प्रगती तपासायची संधी देत होते.

दसऱ्याला मुलांनी रावणदहनाची ऑनलाइन गोष्ट ऐकत ऐकत बाहुल्या बनवल्या, होळीची रंगीबेरंगी भेटकार्ड बनवली. Halloweenला मुलं भोपळ्यामध्ये candle लावण्याबरोबरच शाळेच्या 'मावशी'कडून दिवाळीचा आकाशकंदीलदेखील शिकत होती आणि सगळ्या मराठी मित्र-मैत्रिणींबरोबर e-फराळ करत, धमाल करत आम्हाला कोरोना महामारी विसरायला भाग पाडत होती.

स्नेहबंध

किल्ला काय प्रकरण असतं आणि शिवाजीमहाराज त्याचा वापर बलाढ्य अशा मुघल-आदिलशाह विरुद्ध खुबीने कसा करायचे ह्याचे powerpoint presentation डेटाईट मध्ये बसून बघता बघता मुले सहाय्याद्रीच्या कड्याकपाऱ्यात पोहचत होती आणि भगवा फडकताना बघत होती.

२०२० सरलं आणि वाटलं चला हे 'कोरोना का राना' आता तरी संपेल पण २०२१ मध्ये पण मागच्या पानावरून कहाणी पुढच्या पानावर सुरुच होती. एव्हाना विद्यार्थी, शिक्षक आणि पालक पण ऑनलाइन शाळेला चांगलेच सरावले होते आणि ऑनलाइन शाळा पहिल्यांदाच करत होते हे कोणाला सांगून पण खरं वाटणार नाही अश्या तऱ्हेने सफाईदारपणे आपापल्या भूमिका निभावत होते. महामारीमुळे जश्या लोकांच्या भेटीगाठीच्या संकल्पना बदलल्या त्याला अनुसरून २०२१च्या प्रत्यक्ष सभागृहात होणाऱ्या गणेशोत्सवाची तयारीही आता Google Meet वर जोरदारपणे चालू होती. गणेशोत्सवात सादर केलेलं 'किती वेळा सांगितलंय हो बाप्पा तुम्हाला, रोज गोड खाऊ नका जपा जीवाला' गाणं सगळ्यांचीच दाद मिळवून गेलं.

२०२१-२२ शाळेचं वर्ष आता परत प्रत्यक्ष हिंदू टेम्पलमध्ये भेटून चालू झालंय आणि सगळ्या चिमुकल्यांच्या डोळ्यात एकच आत्मविश्वास दिसतोय की इकडचं जग तिकडे जरी झालं तरी आमच्या व मराठी शिकण्यामध्ये कोणीच येऊ शकत नाही. आम्हा शिक्षकांना एवढंच समाधान होतं की महामारीमधेसुद्धा आपल्या ABCD मुलांचा 'अबकड'चा प्रवास via Canton मराठी शाळा चालूच राहिला...

*With
Best Compliments
From*

**Janhavi &
Vikrant
Patwardhan**

अभिजित जोगदेव

विशेष आभार : कॅटन शिक्षक –
सौ. स्मिता अत्रे, सौ. भावना नलावडे,
सौ. सुरेखा पाटील, सौ. गिरिजा देवधर
महाराष्ट्र मंडळ डेटाईट समन्वयक:
श्री. दीपक कुलकर्णी, सौ. दीपा इंगळे

Happy Travelling

...at the lowest price

ClickOnTours is a full-fledged travel agency dedicated to the comfort of travelers. Our offices are located in Canada, US, UK and India.

From most economical airfares, cost-effective and customized hotel bookings, business tours, world cruises, family holiday packages, to car rentals, we offer the finest feast of services for every travel need.

**Enjoy lowest airfare
for business economy
on any airline**

**Find the best cruise
easily with the help
of our experts**

**Lowest hotel room
tariff within USA &
across the world**

Key features:

- Cost-effective & customized airfares, hotel bookings, car rentals
- Lowest rates guaranteed
- Affordable world cruises (USA / Canada / UK / Australia / India)
- Exclusive vacation packages from Alaska to Auckland
- Worldwide service centers

For the best travel deals,
call us on **+14252562109** OR
contact us on **sales@clickontours.com**

Toll-free 877 239 1312

Every Action Bears Fruits...

In my childhood, I used to read Purana stories in "Chandoba " and other children's story books. The stories were of unimaginable achievements, accomplishments, and wrath of God. For a child reading those stories, it created an impression in me that God is this entity who is there either to bless us or punish us. There was more fear of God instead of Love in me. Now as a grown up and after teaching 'Bhaagavat Puraan' to children for many years, my understanding has become different and deeper. What I am sharing through this article are my own observations and interpretation and have no intention of disrespecting the views of others.

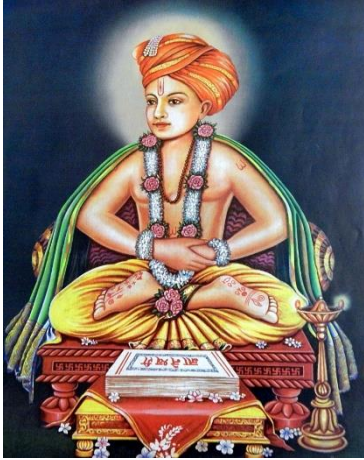
Ved Vyasa, who gave us the highest philosophy of Hinduism through "Bhagavat Gita", also wrote a "Maha Puran Granth" called "Shrimad Bhagavata". Bhagavata means to reach God by crossing the ocean of Samsara (Bha: Paramatma; Ga: To reach; va-ta: in a stable boat).

Through various stories contained in this scripture, Ved Vyasa presented techniques of devotion of the heart towards God. For a person bogged down by everyday activities of the Samsara, it is very difficult to sit in contemplation to the Highest. Whereas, it is easier to listen to or read stories, and then turn one's mind towards Him. I remember attending a Bhagavat-Saptah in Mumbai many years ago and being absorbed in and fascinated by all the stories. The stories of Krishna are still my favorites.

Each story in 'Shrimad Bhagavat'a came with a deep spiritual meaning.

In most of the stories there are Devas...the good guys and Daityas...the bad guys. But all the heroes and villains had one thing in common...they worshipped God for all their boons and powers. Take the example of Hiranyakashyapu, after his brother was slain, he prayed to Brahmaji for immortality. He gained it but without any virtues, and he lived a life of depravity. Lord Vishnu had to come in Narasimha Avatar to destroy him. This story conveys that every action bears fruits... good deeds bring blessings and bad actions get punishment. No action goes without bearing a result. All the mighty powers are with God and not the mortal.

Even in heaven where Devas reside, they were not immune to this rule. Indra, in his arrogance as the ruler of Devas, disrespected Maharshi Durvasa. Durvasa cursed Indra and Indra lost all his mighty powers of making other Devas weaker. At the same time there are stories of redemption. When you surrender your ego to God with full devotion, you are liberated from all worries, sorrows and pain. Bhakti or Devotion is available to every human being, regardless of caste, creed, gender, birth, age or status in life. Stories of Dhruva, Prahlada from Bhagavatam prove this point.

The "Sant Movement" in Maharashtra is a great example of the Bhakti Marga prescribed in Bhagavatam. Sant Gnyaneshwar, a Brahmin, at a tender age wrote Gnyaneshwari and attained samadhi. Sant Tukaram, Sant Namdeo, and Gora Kumbhar were from low castes. Muktabai was a woman. They became all one with their God and attained Samadhee.

This was my observation after I took a deep dive into our rich Hindu texts. His grace is always on us. His hands are always blessing us. Never doubt His Love for you. So, to reach and worship him, the best way is to love all His creations equally without discrimination. All the world of beings and things is His loving creation. Love it, Respect it and Nurture it.

|| Om Tat Sat ||

-- Rita Satam

स्नेहबंध

Word Search – Answer Key

प	रु	षो	त	म	दा	र	व्हे	क	र	ना	ग	ना	थ	को	ता	प	ल्ले	वा	रा	कां	त
रु	बा	ब	रा	व	अ	र्ना	ळ	क	र	अ	नि	ल	चिं	गं	गा	ध	र	गा	ड	गी	ळ
षो	भ	गु	वै	शां	च्यु	श्री	सं	म	ग	जा	न	न	त्र्यं	ब	क	मा	ड	खो	ल	क	र
त	बो	रु	भ	ता	त	ना	दी	धु	रा	विं	इ	शि	खा	शं	क	र	पा	टी	ल	पां	ना
म	र	ठा	व	शे	सु	पें	प	मं	चिं	दा	सा	री	नो	ना	द	या	प	वा	र	डु	थ
ल	क	कू	जो	ळ	हा	ड	ख	गे	ढे	क	क	ष	ल	रा	वि	ना	सौ	मि	त्र	रं	मा
क्षम	र	र	शी	के	स	से	रे	श	रे	रं	मु	क	क	य	स	सं	जी	व	नी	ग	ध
ण	वि	भा	व	री	शि	रु	र	क	र	दी	जा	णे	र	ण	खां	इ	सु	धां	शु	स	व
दे	चिं	वि	जो	शी	र	वा	बा	णि	म	क	व	क	ध	धा	डे	ना	ना	सु	व	दा	द
श	शि	री	ष	पै	व	बा	जी	क	ल	र	र	र	ट	र	क	म	रा	म	सं	शि	ता
पां	व	पू	का	ळे	ळ	गु	ल	सा	के	श	व	सु	त	प	र	दा	य	ती	त	व	त्र
डे	म	गि	री	श	क	ल	प	क	वं	द	ना	वि	ट	ण	क	र	ण	क्षे	का	सा	य
म	ध	क	र	तो	र	ड	म	ल	वी	त	वि	श्री	दया	रों	अ	मा	सु	त्र	ने	ने	बा
धु	क	ग	दि	मा	भा	ल	चं	द्र	ने	मा	डे	श्रा	पा	ध	य	रु	वै	मा	ट	म	ळ
सू	र	दा	स	गे	टी	व	ब	वि	द	घा	टे	ग	म	द	र	कि	णा	डे	क	न	कृ
द	के	लि	रे	पा	ध	ई	हि	ह	ना	आ	प	टे	ल	बे	क	गो	णी	ढे	र	मो	ष्ण
न	चे	शि	स	जा	सा	स	णा	द	र्गा	भा	ग	व	त	ठो	डे	ष्ण	ख	क	रे	ह	का
का	प	श्वा	द्र	दे	गे	बा	बा	क	द	म	श्री	म	मा	टे	क	क	का	ले	र	न	ले
ले	वि	रें	त	ल	क्ष्मी	बा	ई	टि	ळ	क	गु	मो	रो	पं	त	ळ	र	लह	ट	ना	ल
ल	न	जि	फ	मं	शिं	दे	चौ	ना	म	दे	व	ढ	सा	ळ	सु	रे	श	भ	ट	त	क
क	ण	भा	रा	तां	बे	मा	ध	व	ज्यु	लि	य	न	ज	ग	दी	श	खे	ब	ड	क	र
र	त्ना	क	र	म	त	क	री	भा	रा	भा	ग	व	त	वि	ज	य	तै	इ	ल	क	र

FOR ALL YOUR MORTGAGE NEEDS

VEMA MORTGAGE LLC

SEBASTIAN GEORGE

Mortgage Broker

Contact me for a free rate quote

1-877-800-VEMA (8362)

saaby74@vemamortgage.com

We are open 24 X 7, 365 days a year

स्नेहबंध

संकटातून सत्संगाकडे

२०१९ डिसेंबरला ख्रिसमसच्या सुट्टीत आम्ही मस्त इजिप्तची ट्रिप करून आलो. तिथली ऐतिहासिक स्थळे, 'गिझा'चा पिरॅमिड, कैरो शहर, स्पिक्स, नदीवरचा क्रुझ आणि Mediterranean / Egyptian खाण्याचे वेगवेगळे प्रकार...सगळ्याचा मस्त आस्वाद घेतला. २०२० साल नेहेमीप्रमाणे सुरु झाले, जगातल्या थोड्याफार बातम्या येत होत्या; पण तरीही फार काही भन्नाट होणार आहे असे वाटले नाही. फेब्रुवारीच्या अखेरीस मी भारतात गेले आणि ८ मार्चला परत येऊन MMD चा 'योगा'चा कार्यक्रमही झाला. तरीही तेव्हादे गोंभीर्य वाटले नाही, पण पुढच्याच आठवड्यापासून वारे बदलले, विमानतळे-विमान प्रवासावर बंदी आली, बरेच लोक वेगवेगळ्या ठिकाणांवर अडकले. माझ्यासारखे अनेक जण जे दुसऱ्या देशात रहातात, तिथले नागरिकत्व घेतात, पण तरीही मनाने आपल्या मातृभूमीलाच आपला देश समजतात. पण ह्या Covid मध्ये अचानक तुम्ही कुठल्या देशाचे नागरिक आहात ह्याची लगेच जाणीव झाली. वेगवेगळ्या देशांनी आपापल्या नागरिकांना परत येण्यासाठी सुविधा उपलब्ध केल्या, प्रत्येक देशाच्या borders आपापल्या नागरिकांसाठी खुल्या होत्या. ज्या देशात जन्म झाला, लहानपणापासून सगळे शिक्षण होईपर्यंतचे बरेच आयुष्य गेले, अजूनही आई-वडील आणि बरेच जिवाभावाचे तिथे आहेत, पण वेळ आली तर पटकन जाता येणार नाही हि भावना खूप चटका लावून गेली.

काही क्षणात परिस्थिती किती बदलू शकते ह्याची जाणीव झाली, आपल्याला एकविसाव्या शतकात फार आधुनिक जगात जगत असल्याचा अभिमान होता, तो कोलमडून पडला, परिस्थितीपुढे माणूस किती हतबल आहे ह्याचे अचानक दर्शन झाले.

आणि ह्याच परिस्थितीत आपण किती adaptable आहोत हे ही लक्षात आले, गोष्टी किती वेगवेगळ्या प्रकारे करता येतील, जवळच्या लोकांना प्रत्यक्ष भेटता आले नाही तरी भेटीचा आनंद कसा घेता येईल ह्याचे नवनवीन मार्ग निघाले. Zoom / Google meet, YouTube सारख्या apps नी लोकांच्या एकटेपणाला छान पर्याय दिले. Facebook ला कितीही नावं ठेवा पण WA मुळे लोक एकमेकांशी बांधली गेली.

अजून एक महत्वाचा उपक्रम ह्यातून सुरु झाला तो म्हणजे "online अध्यात्म"! अनेक संस्थांनी / अध्यात्मिक गुरूंनी आपले प्राचीन ग्रंथ -भगवद् गीता, उपनिषदे, भागवत - ह्यावर व्याख्यानं उपलब्ध करून दिली, सध्या तर इतके अध्यात्मिक ज्ञान online आहे कि खरंच कोणाला "enlightened" व्हायचे असेल तर नक्की शक्य आहे! काय माहित कदाचित मागे वळून पाहता ह्या काळात मोक्ष मिळालेल्यांची संख्या जास्त देखील असेल.... :-)

विनोद सोडून द्या! पण आमचा गीता-गट ह्या निमित्ताने सुरु झाला, प्रत्यक्ष भेटण्याची अडचण दूर होऊन आठवड्यातून एकदा संध्याकाळी online भेटणे ठरले आणि गीतेचा सत्संग सुरु झाला. गीता सातत्याने वाचायला लागला कि माणूस गीतेच्या प्रेमात पडतो हे ऐकले होते, आता त्याचा अनुभवही यायला लागला, सत्संगाच्या निमित्ताने रोज थोडे श्लोक, निरूपण वाचायची गोडी लागली आणि मनात गीता घोळायला लागली.

कधी वाटतं जसा अर्जुनाला श्रीकृष्ण भेटला तसा आपल्यालाही भेटला तर आपण नक्की काय करू, काय विचारू किंवा मागू? हा माझा संसार उत्तम होऊ देत का माझी मुले श्रीमंत होऊ देत ...की अजून काही? न संपणारी यादी! आणि मग वाटतं किती क्षुल्लक गोष्टी आपण परमेश्वराकडे मागतो आहोत, जो परमेश्वर जो काहीहि देऊ शकतो त्याला आपण इतके सोपे लौकिक सुख का मागतो आहोत! देह, बुद्धी, मन आणि त्यामुळे येणाऱ्या इच्छा, वासना, अपेक्षा ह्या चक्रातून बाहेर पडावे असे आपल्याला का वाटत नाही? आपण सुशिक्षित, सुखवस्तू कुटुंबातले, मग आपली मजल फक्त इतकीच का? पूर्वी एक गोष्ट ऐकली होती, एक भिकारी राजा कडं जातो, राजा म्हणतो काहीही माग, तो भिकारी मोठी झोळी मागतो, का तर अजून जास्त भीक त्यात मावेल, वाटलं तसेच आपण आधुनिक भिकारी.

इथे परमेश्वर म्हणजे मूर्तीच असे काही नाही, हिंदू धर्माने त्यात ही मुभा दिली आहे, सगुण साकार पूजा किंवा निर्गुण निराकाराला समर्पण करा, मार्ग वेगळे पण अंतिम स्थान एकच.

विचार येतो, आपण प्रार्थना करतो, परमेश्वराला खरंच पोहोचते का?', मागीतलेले मिळतेच असे नाही, मग कशाला प्रार्थना करायची? काही म्हणतात आता हे करा, असे वागा म्हणजे मेल्यावर स्वर्गात जाल, किंवा पुढचा जन्म चांगला येईल! पण गीता वाचल्यावर कळते, हाच क्षण आहे, जे करायचे आहे, जे व्हायची इच्छा आहे, ते सगळे ह्या present क्षणात आहे, त्यासाठी जे काही करावे लागेल ते ह्या क्षणिच केले पाहिजे,

स्नेहबंध

मेल्याशिवाय स्वर्ग दिसत नाही तर मग अध्यात्मिक मार्गावर थोडे तरी प्रयत्न केल्याशिवाय वाटचाल कशी होईल? आपण व्यावसायिक मार्गावर यशस्वी होण्यासाठी किती परिश्रम घेतो हे आपल्या सगळ्यांना माहित आहे, मग अध्यात्मिक मार्गावर प्रगती होण्यासाठी काहीही न करता अपेक्षा का करतो किंवा त्या मार्गाला नाव का ठेवतो?

गीता वाचताना वाटतं, श्रीकृष्णांनी हे सगळं अर्जुनाला सांगण्याऐवजी दुर्योधनाला सांगितले असते तर कदाचित हे महायुद्ध टळले असते, पण तेही खर नाही, कारण महाभारताच्या श्लोकात दुर्योधन म्हणतो

जानामि धर्मं न च मे प्रवृत्तिः, जानामि पापं न च मे निवृत्तिः ।

केनापि देवेन हृदि स्थितेन, यथा नियुक्तोऽस्मि तथा करोमि ॥

"मी चुकीचे वागतो आहे हे मला कळते आहे, पण माझ्यात जी एक शक्ती आहे, ती मला असे वागायला प्रवृत्त करते" त्याही पुढे जाऊन महत्वाचे म्हणजे तो श्रीकृष्णाला असे विचारत नाही "मी काय करू, मला योग्य मार्ग दाखवा". त्याचा अहंकार इथे आडवा येतो आणि ह्याच्या अगदी उलट अर्जुन वागतो, तो श्रीकृष्णापुढे पूर्णपणे समर्पण करतो, शरण जातो, त्याला गुरु करतो.

श्रीकृष्णांनी म्हणले आहे (९वा अध्याय)

अनन्याश्चिन्तयन्तो मां ये जनाः पर्युपासते ।

तेषां नित्याभियुक्तानां योगक्षेमं वहाम्यहम् ॥ 22॥

तू मला शरण आलास, सतत माझ्या भक्तीत राहिलास तर तुझी सगळी काळजी मी वाहीन.

इतकी खात्री देऊन सुद्धा आपण अर्जुनासारखे शरण का जाऊ शकत नाही? प्रत्येकानं स्वतःच्या मनाला ह्याचे कारण विचारावे. अहंकार, लोभ की दैवावरचा अविश्वास? गेलेला क्षण, गेलेली वेळ, गेलेला दिवस कधी परत येत नाही, अध्यात्माचा हिशोब रोखठोक आहे, तिथे उधारी चालत नाही. मागचा जन्म आठवत नाही, पुढचा जन्मच काय पुढचा क्षणहि माहित नाही, लौकिक अर्थाने जे मिळवले आहे ते पुढच्या प्रवासात बरोबर घेता येणार नाही, हे कळत असतं, पण वळत नाही. सगळं छान, सुरळीत चालू असलं की आपण स्वतःची पाठ थोपटतो; पण जरा रुळावरून गाडी घसरली की ब्रह्मांड आठवते. आपल्या यशात आपल्याबरोबर खूप जणांचा वाटा असतो हे कधी विसरू नये.

“त्याच्यावर” विश्वास ठेवा, कर्ता करविता कोणी वेगळाच आहे, आपण फक्त निमित्त आहोत, हे लक्षात ठेवले म्हणजे झाले. अपेक्षा न करता काम करणं म्हणाल तर खूप सोपं, नाही तर अगदी अशक्य. ह्या मिळालेल्या आयुष्यात, ह्या क्षणात मी किती विवेक ठेऊन वागतो हे महत्वाचे! आयुष्याकडे केवळ उपभोगाचे साधन बघण्यापेक्षा, प्रत्येक क्षण अनुभवण्यासाठी हा जन्म आहे असे बघितले तर बहुदा मनाला शांत वाटेल.

- Anju Vale

10+ years of strong results in Test Prep (SAT, ACT), K-12
Core, Computer Science, and College Advisory Services

Maya Prep students go on to attend their dream schools

Pillars of Strength and Character.

Premier Provider for Property and Casualty Insurance

HRTG
LISTED
NYSE

(855) 536-2744

www.heritagepci.com

**WITH BEST COMPLIMENTS OF HERITAGE INSURANCE HOLDINGS, INC.
AND VIJAY S. WALVEKAR, ONE OF ITS FOUNDERS AND DIRECTORS.**

स्नेहबंध

माझा आवडता सण

माझा आवडता सण आहे दिवाळी.
दिवाळी हा दिव्यांचा सण आहे. दिवाळी हा
आत्मातील एक मुख्य सण आहे आणि
पूर्ण माश्तमर हा सण खूप उत्साहाने
साजरा करतो. आम्ही दिवाळीला पपत्या
बनवतो आणि फटाके उडवतो.

माझी आई खूप छान-छान फराक
बनवते. मी तिला मदत करते. मी आणि माझी
बहिण सुंदर आकाश दिवे बनवतो. मी बाबां
बरोबर फटाके आपायला जाते. आम्ही खूप
वेग वेगळ्या प्रकारचे फटाके आणतो. मी
आणि माझी आई शेंगोळी काढतो. कधी कधी
फुलांची शेंगोळी काढतो आणि शेंगांची पण
काढतो.

दिवाळीला, मी माझ्या मित्र मैत्रीणी बरोबर
बाहेर फटाके उडवते. आम्ही शेंगोळे दिवाळीला
नवीन कपडे घालतो. आम्हाला दिवाळी हा सण
खूप आवडतो.

श्रेया कुलकर्णी, ट्राँय मराठी
शाळा इयत्ता चौथी

स्नेहबंध

Diwali Ank 2021
Topic: माझा आवडता सण

ईशा रुडागी

दिवाळी

माझा आवडता सण, दिवाळी, आहे. मला दिवाळी सण आवडतो कारण मला फटाके वाजवयला आवडतात, लक्ष्मी वनवायला, आणि फराळ खाणे.

दिवाळीच्या तीन दिवस आधी, आई मिठाई वनवायला सुरू करते. माझी दोन खूप आवडत मिठाई, शंकरपोळी आणि बेसनाची लाडू आहे. मी कधी कधी आईला मदत करते लाडू वनवायला.

माझी कुटुंब दिवाळीला लक्ष्मी सजवते. आम्ही सजवनेना फक्त नारळवर लक्ष्मीच चेहरा, चांदीचा रंग, मंदे बांते. नारळ, कळशवर बसवते, कलशामध्ये पानी आणि नाण ठेवतात. लक्ष्मी सजवनेचा नंतर संध्याकाळी पूजा आणि आरती करते.

दिवाळीच्या सजावटीसाठी, मी माझ्या घराबाहेर दिवाळी लाईट लावते. माझी आई घराचा दरवाज न रंगोली काढते, आणि आमी दोघे ठेवतो.

लक्ष्मी पूजा नंतर, माझा खूप आवडत कार्यक्रम कश्याचा वेळ येते, ते आहे फटाके. मला, आकाशान जाणारे फटाके आवडतात. फटाके वाजवायला, आमची नानेवाईक पण येतात. फटाके नंतर, मी आन येते आणि, आई खायला देते. दिवाळीत रात्रीच्या जेवणाच्या वेळी, माझी सगळी आवडी फराळ खायेला येते.

दिवाळीत हलदी कूम कूम साठी आई तीच मैत्रिणी येते. माझी पण मैत्रिण येते त्यानचा आई शोबन, आणि मला शबेळ येते.

हा माझी दिवाळीचा दिवस आहे. आणि मला दिवाळीचा सगळी कार्यक्रम आवडते. आमचा घरी दिवाळी खूप घटनात्मक आहे.

ईशा रुडागी

स्नेहबंध

गार्गी महाजन

माझा आवडला मण

"ए आई ! बाप्पा आले बघ !!"

तर ह्या वाक्यावरून तुम्हाला कळलेच असेल की मला गणपती हा मण खूप आवडतो. आठपद महिन्यात गणपतीचे ठाऊवाजान आगमन होते. बाप्पा येण्या आधी, बाप्पाच्या आरासीसाठी आम्ही दुकानातून वस्तू घेउन येतो. मला आराम बनवायला खूप आवडते. आरासीमध्ये मसूर, वेगवेगळ्या प्रकारच्या लोईट्स आम्ही आणतो. माझी आई बाप्पासाठी वेगवेगळ्या प्रकारचे मोदक बनवते. आम्ही रोज सकाळ, संध्याकाळ बाप्पाची आरती आणि स्तोत्र म्हणतो. आमच्याकडे गौरीपण बसवतात. आई गौरीसाठी वेगवेगळ्या प्रकारचे फराळ बनवते.

असे हे १० दिवस बाप्पाचे आम्ही खूप आनंदाने घालवतो.

अनंत चतुर्दशी दिवशी आम्ही बाप्पाचे विमर्जन करतो. बाप्पा जाताना मला खूप वाईट वाटते. आणि पुढच्या वर्षीच्या बाप्पाची आतुर्नेने वाट पाहत असतो.

गणपती बाप्पा मोरया !!
पुढच्या वर्षी लवकर या !!

- गार्गी महाजन

The Future of Coatings

Dhake
Industries

GLOBAL SUPPLIER OF COATINGS FOR PLASTICS AND METALS

Dhake Industries offers a wide range of products for Interior and Exterior Automotive Applications as well as other Non-Automotive Applications. Our products are custom formulated to meet the

most stringent requirements of any market

- **Known in the Industry for Unsurpassed Technical Capabilities**
- **Leader in Metallic Paint Development for Auto Interiors**
- **Rapid Product Development with Custom Formulations to Meet Market and Customer Specific Requirements**

Please contact us for more information

Various Paint Technologies

- 2K Monocoat
- 2K Base/Clear
- 1K Waterbase
- 2K Waterbase
- One-Coat over TPO/PP
- Adhesion Promoters
- Laser-Etchable Coatings
- Soft-Touch Coatings
- Chrome-Look Coatings
- In-Mold Coatings
- Hydrographics Clearcoats
- Metallic Coating Finishes
- Non-Metallic Coating Finishes
- Much Much More...

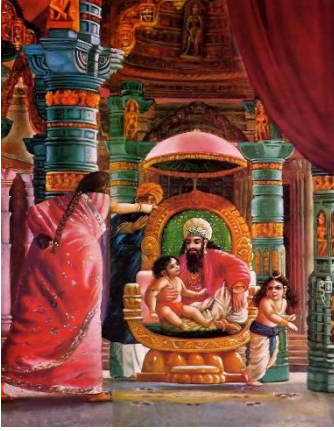
Dhake
Industries

Global Headquarters
15169 Northville Rd.
Plymouth, MI 48170
734-420-0101
www.dhakeindustries.com

गोष्ट...त्या धुवबाळाची!

काल-परवाची गोष्ट आहे. गाडी चालवत घरी येत होते. हल्ली काळोख लवकर पडतो. तसा काळोख पडायला लागला होता. त्या रस्त्यावर एक रेलरोड क्रॉसिंग लागतं आणि तुमच्या नशिबाने तेव्हा जर ट्रेन जात असेल तर फाटक बंद होतं. तुम्हाला तब्बल ३०-४० मिनिटं शांतपणे थांबावं लागतं. विचारांच्या धुंदीत मी ते विसरले, नेमका तोच रस्ता घेतला आणि अडकले. हं, म्हणजे अडकले असं तेव्हा वाटलं पण गम्मत पहा, अजाणतेपाणी मला थोडासा ब्रेक मिळाला. मला सांगा - नेहमीच्या गडबडीत, कामाच्या व्यापात, शांतपणे गाडीतून फिरायला जायचा वेळ कुठे मिळतो अहो. त्यात गाडी बंद करून आकाशाकडे नजर लावून तारकांची रांगोळी तुम्ही निवांतपणे शेवटची केव्हा पाहिली होती आठवा जरा! तर! ट्रेन जाईपर्यंत आता पर्योय नव्हता. मी गाडीचं मूनरुफ उघडलं. हवेची झुळुक चेहऱ्यावर गुदगुल्या करून गेली. गारवा होता, पण गुलाबी. समोर अंधुकसा काळोख पडला होता. माझ आभाळाकडे लक्ष गेलं. शरदऋतूच्या मोरपंखी आकाशात वेगळीच नीळ खुलली होती. अचानक एक तारा चमकला आणि का कुणास ठाऊक एकदम धुव ताऱ्याची गोष्ट आठवली.

लहानपणी आपण सगळ्यांनी ऐकली असेल तशी मी देखील ऐकली होती. ध्येयसिद्धीची! चिकाटीची! नसेल तर थोडक्यात सांगते - उत्तानपाद नावाच्या राजाला २ राण्या होत्या - एक लाडकी, एक दोडकी. त्या दोडक्या 'राणी सुनिती'चा हा मूलगा. तर कथेप्रमाणे एकदा तो वडिलांच्या मांडीवर बसला होता आणि त्याच्या (खडूस) सावत्र आईने - म्हणजे सुरुचीने त्याला ओढून काढला आणि सांगिलं की तुला इथे बसता येणार नाही. त्याने कारण विचारले तर तिने सांगितले हा अधिकार तुला देवच देऊ शकेल. (काय तरी बाई कजाग!) रडत बाळ आईकडे आले आणि त्याने तोच प्रश्न विचारला तेव्हा सुनितीने त्याला सांगितले - "बाळा, ह्या प्रश्नाचे उत्तर फक्त देवाकडे आहे". मग त्या धुवबाळाने घोर तपश्चर्या करून विष्णु देवाला प्रसन्न करून घेतले आणि विष्णु देवाने त्याला वर दिला की तुला मी आकाशात अढळ स्थान देतो आणि तो धुवतारा झाला.

मी गोष्ट ऐकली ना, तेव्हाच माझ्या मनात असंख्य प्रश्न पडले होते. उदाहरणार्थ - साधं मांडीवर तर बसायचं - मग तो हक्क देवांनी कशाला द्यायला हवा? बरं राहिलं - आईला विचारलं तर तिने उडवाउडवीचं उत्तर दिलं असेल - "देवास ठाऊक!" म्हणून लगेच तपश्चर्या? वडिलांना किंवा सावत्र आईला पटवणं जास्त योग्य नाही का? तिथेही चिकाटी लागलीच असती की! बरं करायचीच तपश्चर्या तर त्याला कुठे तरी वनात वगैरे का जावे लागते? जिथे आपण आहोत तिथेच का नाही करता येत? आणि आईने पण बरा जाऊ दिला त्या लहानग्याला इतक्याशा कारणावरून! पण सगळ्यात महत्वाचा प्रश्न असा - की अरे नक्की ध्येय काय होतं धुवबाळाचं ? त्याला आकाशात स्थान कुठे हवं होतं? त्याला तर फक्त आपल्या बाबांच्या मांडीवर बसायचं होतं. हो ना? एक छोट्याश्या आनंदाची इच्छा होती त्याची! आणि झाले काय?

आता ह्या गोष्टीत सबप्लॉट कमी नाहीत! मग म्हटलं चला - वेळ आहेच, आज खुद्द धुवताऱ्याशी थोड्या मनमोकळ्या गप्पा माराव्या - विचारावं त्यालाच - काय बाबा? कसा आहेस? काय झालं नक्की? तर तो म्हणाला...

खूप दिवसांनी कुणीतरी बोलायला मिळालं. बरं झालं भेटलीस. अगं, रोज बघतो मी अनेकांना येत-जाता. वाट विचारतात मला. पण विचारपूस करणारी तूच पहिली भेटलीस. छान वाटलं! आता विचारतेस म्हणून सांगतो - म्हणजे बघा हं - घरातून निघालो तेव्हा काय हवंय ते मनाशी अगदी पक्कं होतं माझ्या. विष्णूदेवाला शोधायचं, त्याला विचारायचं की मला माझ्या बाबांच्या मांडीवर बसण्याची परवानगी का नाही आणि लगेच देवाकडून परवानगी मिळवून घ्यायची. मग तडक जाऊन बाबांच्या मांडीवर बसायचं आणि खूप खूप लाड करून घ्यायचे! पण आता ह्या देवाला शोधणार कसे? आईला विचारले तर म्हणाली माहित नाही कुठे सापडेल, म्हणून म्हटलं आणखीन कुणाला विचारावं. पण विष्णु देव सापडणं तसं सोपं नव्हतं. लहान होतो मी. जो भेटला त्याला विचारत गेलो. भटकत भटकत किती दूर आलो कळलंच नाही. कुणी म्हणाले प्रार्थना कर तर कुणी आणखीन काय. मग मला भेटले नारदमुनी. ते म्हणाले तू "ओम नमो भगवते वासुदेवाय" असं नामस्मरण कर आणि गेले निघून. केलं मी नामस्मरण, पण त्यानी काही कुणी आलं नाही. किती दिवस गेले त्यात. आता हे जास्त करायचं तर जेवण कुठे शोधत फिरणार?

स्नेहबंध

मग अन्न सोडले, करता करता पाणीदेखील सोडले, मग एका पायावर तप सुद्धा केले. तरी काही नाही! मग मात्र मी पेटलो. म्हटलं आता मी काही करून ते मिळवणारंच आणि शेवटी श्वास सुद्धा थांबवला.

मी विचारलं - अरे फक्त मांडीवर बसण्यासाठी इतका खटाटोप! थोडी अतिशयोक्ती नाही वाटत? हे म्हणजे मुंगीला मारण्यासाठी तोफ डागण्यागत वाटतं.

कॅच-२२ ग, कॅच-२२! एकतर मला कुणी हे विचारलंच नाही की मी विष्णूदेवाला इतक्या कळकळीने का शोधतोय. आणि इतका प्रयास केल्यावर आता कशाला अर्धवट सोडा! रिकाम्या होती घरी गेलो तर सगळंच फुकट असा विचार केला. हे सगळं करताना मी खूप मेहनत घेतली होती ना! - ध्रुवतारा म्हणाला. मी आता त्या प्रक्रियेत इतका दूरवर आलो होतो की मला आता मागे वळायचे नव्हते. काहीही करून हे तडीस न्यायचे होते. ध्येय मिळवण्याचा ध्यास इतका उद्दाम झाला की अजाणतेपणे मी त्यात किती वहावत गेलोय हे लक्षातच आलं नाही. रेटत गेलो. माझं खरं ध्येय 'माझ्या बाबांच्या मांडीवर बसून लाड करून घेणे आहे' हे विसरून विष्णूदेवाला शोधून तो प्रश्न कधी एकदा विचारतो हाच विचार माझ्यावर हावी झाला..."

मी म्हटलं - असो! गेले काही महिने, मग आले ना ते तुझ्यासमोर. तेव्हा तरी पटकन विचारून टाकायचं की! जेव्हा विष्णू देव प्रकट झाले तेव्हा तू काही बोलला नाहीस म्हणे.

कठलं काय! कथा इथे संपत नाही हं. ध्रुवतारा थोडा ओशाळून म्हणाला. 'अगं, इतका थकलो होतो! आणि मी विचार केला - सर्वज्ञ हे, म्हणजे त्यांना माझी इच्छा कळली असणारच. ते साक्षात आलेत ह्यावर विश्वासच मला आधी बसला नाही. देवाने हळूच गालावर एक टिचकी मारली तेव्हा खरं वाटलं आणि मी डोळे उघडले. मी काही बोलणार इतक्यात त्याने लागलीच वर दिला - "इतके परिश्रम केले आहेस पुत्रा! मी तुझ्यावर प्रसन्न आहे. मी तुला वर देतो! अशी जागा देतो जिथून तुला कधीच कुणी ओढून काढू शकणार नाही. मी तुला आकाशात अढळ तारा करतो!"

'अरेच्या! आता आली का पंचाईत. अरे पण मला तर बाबांच्या मांडीवर बसायचे वरदान हवे होते ना! मी देवाला काकुळतीने समजावण्याचा प्रयत्न केला. देवाने मग मार्केटिंग केलं - जगात कुणाकडे नाही अशी जागा देतो वगैरे (म्हणजे मार्केटिंग सनातनी आहे बरं का!). बाळं होतो मी! पटवलं मला बापड्याला की तुला जे मिळतंय ते किती अलौकिक आहे (खरंही होतं म्हणा - कुणाकुणाकडे नाही असे वरदान). आणि झालो की मी तारा!

अरे लेका, पण तू निश्चल नाही का झालास - मी म्हणाले. इच्छा असेल तरी तुला आता हलता येणार नाही. जरी तू कोट्यावधी लोकांना वाट दाखवत असलास तरी तारांगणातल्या असंख्य ताऱ्यांकडे जे सर्वसामान्य असं बागडायचं सुख आहे, ते तुझ्यापाशी नाही! आणि सगळ्यात महत्वाचं म्हणजे - तारा मांडीवर कसा बसणार?

शेंडीच लागली म्हण मला. तो म्हणाला. ह्या सगळ्यामुळे वडिलांच्या मांडीवर बसण्याची परवानगी मिळण्याचा प्रश्नच गायब!

अरे म्हणजे तुझी ध्येयपूर्ती नक्की झाली की नाही? माझ्या डोक्याची शंभर शकले व्हायची पाळी आली होती.

ध्रुवतार्याने माझ्याकडे शांतपणे पाहिले आणि किंचितसे हसून म्हणाला - काय? झाला का डोक्यात गुंता? आता तुला वाटेल मी म्हणीन तुला काही अक्कलच नाही! मी तारा झालो, सगळ्या जगात माझे नाव झाले! इतके मोठे वरदान मिळाले आणि तू हे काय विचारते आहेस! गैरसमज करून घेऊ नको. एखादी इच्छा पूर्ण करण्यासाठी चिकाटीने प्रयत्न नक्की करावे. यात दुमत नाहीच आहे. पण मला सांगा, अगदी मिळाले पंचपक्वानाचे ताट - तरी त्याला आईने तूप घालून, मुरडून मुरडून मऊ कालवून, प्रेमाने भरवलेल्या वरणभाताच्या घासाची सर आहे का? त्याची मज्जाच काही और! ती सान्ध्याच्या ताटातल्या जिलबीला नाही! अगदी अफलातून असली तरी. हो ना? पण होतं काय? मिळवण्याचा नादात अपरंपार मेहनत करत जाणारे आपण, कधी कधी नक्की काय हवं होतं तेच विसरतो आणि मग जे मिळतं तेच किती उत्तम आहे हीच मनाची समजूत घालतो. त्याची आपण जी किंमत मोजलीये किंबहुना मोजतोय ती योग्य आहे का ह्याचा विचार करतच नाही. म्हणजे इच्छा पूर्ण होणं हीच ध्येयसिद्धी, की जे मिळालं तेच आपलं ध्येय होतं असा समज करणं बरोबर? काहीतरी साध्य करण्याच्या वेड्या प्रयत्नात आपण वाहवत तर गेलो नाही ना? छोट्या छोट्या आनंदांसाठी तपश्चर्या करायची गरज आणि अट्टाहास कशासाठी? आणि जे मिळवलंय तेच मिळवायला निघालो होतो का? असे अनेक प्रश्न निर्माण होतात.

स्नेहबंध

मी तुला डोस देत नाहीये. पण एका मोठ्या आनंदापेक्षा, छोटे छोटे पण असंख्य आनंदाचे क्षण आपण कुठल्यातरी व्यर्थ हट्टापरी घालवत तर नाही ना, हा विचार आलाय का ग कधी मनात तुझ्या? आता तुला म्हणून सांगतो - तू विचारलेल्या प्रश्नाचं उत्तर मलाही अजून पूर्णपणे सापडलेलं नाही!

काय बोलावं मला काही सुचेना. खूप सारे विचार मनात दाटीवाटी करत होते! इतक्यात! पॉस्स मागच्या गाडीने हॉर्न वाजवला. ट्रेन गेली होती, फाटक उघडलं होतं आणि मी मात्र माझ्याच नादात होते. मागच्या गाडीवाल्याला त्याच्या "इष्टस्थानी" पोहोचायची भलतीच घाई झाली होती. मी गाडी सुरू केली. समोर निरभ्र आकाशात अगणित तारे लुकलुकत होते. त्यात ध्रुवताराही होता. जणु माझ्याकडे हसत मला आठवण करून देत होता - नसू देत सारे ध्रुव तारे, तरी गोंडस आहेत. त्यांच्याकडे दुर्लक्ष करू नको. जसे ते लहान असून चमचमताहेत तसेच असतात आनंदाचे क्षण...

- Poonam Torgal

Taal Academy

Learn the versatile

Indian Classical Kathak Dance

with renowned Kathak Dancer,

Manisha Dongre

Locations -

Monday
to Saturday

Troy

Bharatiya Temple

City style Tango studio

Sunday

Novi

Detroit India cultural center

Special Batches for Adults and Moms

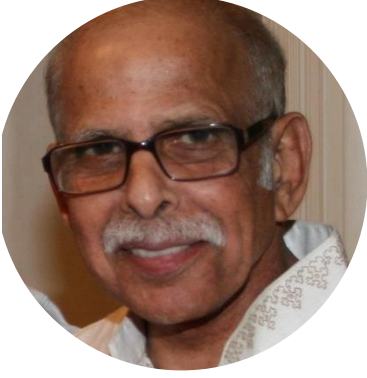
248-740-5915

www.manishadongre.com

fb.me/taalkathak

भावपूर्ण श्रद्धांजली

Dr. Suresh Gadgil

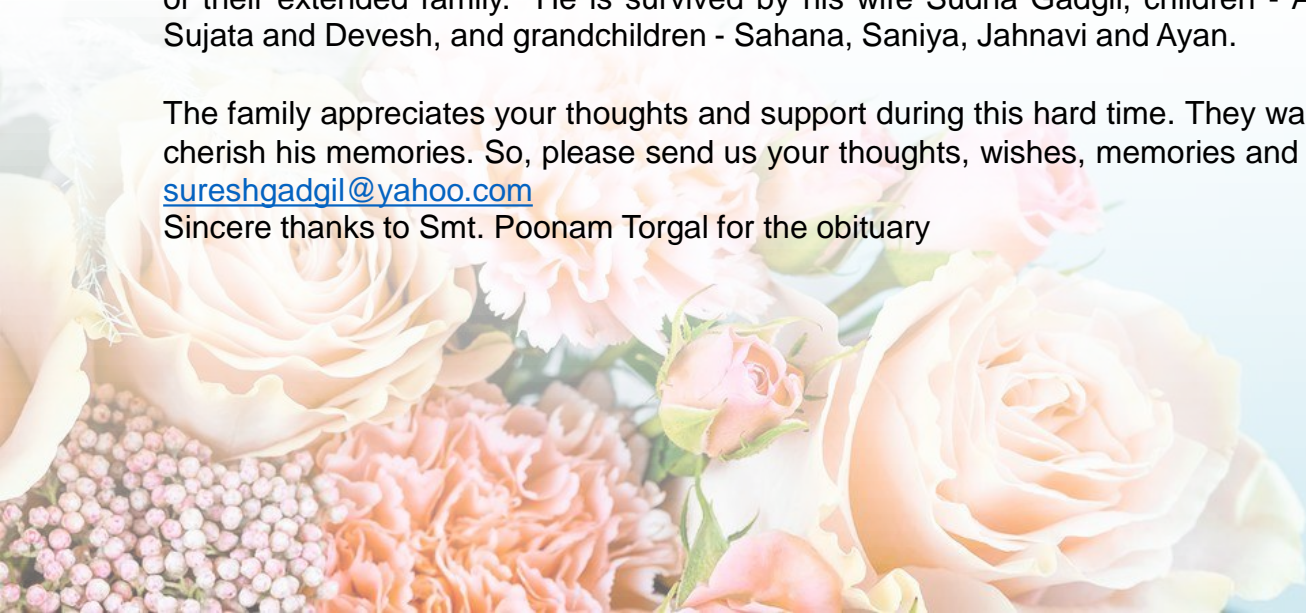
On September 11th, the final curtain fell on a magnificent act, Dr. Suresh Gadgil - a towering personality in a small frame. The Maharashtrian community in Metro Detroit, and to some extent in North America, always looks at Suresh through the lenses of Marathi Natak. As a young man, he worked alongside well-known names such as Kashinath Ghanekar, Ramchandra Varde, Baban Prabhu and Daji Bhatavdekar. A dentist by profession, his real passion was Marathi Theater. He directed his first play in 1979 and since then was closely involved in directing or acting in Marathi theater. Even throat cancer could not dampen his enthusiasm for the stage. The cancer took its toll on his speech but that did not prevent him from directing and performing in a 3-act play.

Those of us who have had a long association with Suresh, have closely seen his intensity, his quest for perfection, and have experienced his anger, particularly with lack of punctuality! He was a transparent person; outspoken but non judgmental. His love for people near him was unconditional. Suresh gave altruistically. In the 70s and 80s, this charitable soul opened his home to those less fortunate and fed them until they could stand on their own feet – and that too despite being unemployed himself! He continued his charitable dental work until the age of 82.

We are blessed to have been associated with Suresh and Sudha and being considered as part of their extended family. He is survived by his wife Sudha Gadgil, children - Anand, Neetee, Sujata and Devesh, and grandchildren - Sahana, Saniya, Jahnavi and Ayan.

The family appreciates your thoughts and support during this hard time. They want to value and cherish his memories. So, please send us your thoughts, wishes, memories and any pictures to sureshgadgil@yahoo.com

Sincere thanks to Smt. Poonam Torgal for the obituary

भावपूर्ण श्रद्धांजली

Vivek Joshi

All must pass this way. So in your anguish, ask not why. Bid your friend a fond farewell and not a last goodbye.

With a heavy heart, we announce the passing of our dear friend Vivek Joshi at the young age of 58. A great loss for his family and the community at large, our prayers are with Veena and their son Rudra.

Shri Vivek Joshi was a long time resident of Pune and Michigan. He was an active member of the Maharashtra Mandal of Detroit. You may know him as a jovial gentleman with a welcoming smile at the registration table of various MMD programs. He always supported and helped all MMD committees without hesitation. We can unequivocally say, "Dependable and Integrity" were his middle names. MMD and BMM2017 finances were always in safe hands. We remember his special contribution when he and his wife Veena, on a last minute request, stepped up to be the Program manager of the auspicious BMM 2017 convention inauguration. Vivek was born in Chakan, Pune on March 2nd, 1963. He moved to the USA in 1997. He started his career as a software engineer, and later obtained an MBA and managed projects and programs at a variety of companies such as McKesson, Reuters, and IBM. Vivek was a man of curiosity and a knack for picking up talents on the fly.

Vivek moved back to India in September 2019 to take care of his parents. After seeing them through their last days, he unfortunately contracted COVID-19 and died of post-COVID complications at KEM hospital in Pune. We will remember him as a man who always possessed a zest for life, travel, and good times with his family and friends.

Share your fond memories of Vivek at the link below:

Vivek R Joshi - ForeverMissed.com Online Memorials

If you would like to donate for a noble cause in his memory.

<https://www.sewausa.org/Covid-19-Support-Bharath-Fundraiser>

भावपूर्ण श्रद्धांजली

Shri Anand Pinjarkar

Eulogy for Shri Anand Pinjarkar from Shubhada Shastri

अण्णा गेले' ही बातमी ऐकली, आणि 'आपलं मंडळ' अशी स्लोगन-कम-आठवण करून देण्याची जरूर नसलेल्या काळांतली एक-एक माणसं हळू हळू हरवायला लागली आहेत, याची जाणीव पुन्हा एकदा प्रकर्षाने झाली.

अण्णा म्हणजे लहान मुलाइतक्या निर्व्याज, निरागस स्वभावाचा आणि आपल्या मेंडोलिनच्या सुरेल सुरांइतक्याच अवीट गोडीचा माणूस. एक कुशाग्र बुद्धीचा इंजिनियर. स्वतः इतक्याच गोड स्वभावाच्या सहधर्मचारिणीसोबत मिशिगनमधल्या तीन-चार मराठी पिढ्यांशी निरपेक्ष जिव्हाळ्याचे संबंध जोडलेला हा सद्गृहस्थ.

सरदेशपांडे, देशपांडे, केवले, आणि पिंजरकर. उमरावती, विदर्भातल्या एकाच शाळा-कॉलेजाला गाजवून हे चौकुट डेट्रोईटला आलं, आणि त्याच तरुणपणाच्या उत्साहानी त्यांनी मंडळाच्या पायाभरणीची आणि वाढीची कामं स्वीकारली. मंडळाच्या भरभराटीसाठी केलेलं त्यांचं योगदान मोजण्याच्या पलीकडचं आहे. मंडळाच्या जडण-घडणीवर ज्यांचे खोल संस्कार आहेत अशी ही माणसं!

अण्णा पिंजरकर आणि सुशीलताईसारखी माणसं तर 'नाही चिरा नाही पणती' या गटातली. हे दाम्पत्य म्हणजे गेली चाळीस-एक वर्ष कुठलंही मानपानाचं पद न मागणारी अशी स्वयंभू 'संस्था'.

डेट्रोईटच्या परिसरांत नव्याने अमेरिकेंत आलेल्या मराठी विद्यार्थ्यांना आणि नव-दाम्पत्यांना कधीही जिव्हाळ्याच्या हक्काने जाता येईल असं माहेरघर सुशीलताई आणि अण्णा पुरवायचे. अण्णांच्या पश्चात सुशीलताईंना एकटं वाटूं न द्यायला त्यांची ही पुण्याई नक्कीच उदंड पुरेल.

अण्णांना विनम्र आणि आपुलकीची श्रद्धांजली.

- शुभदा शास्त्री

भावपूर्ण श्रद्धांजली

Mr. Sharad Ambekar

Mr. Sharad Ambekar, a long time resident of Michigan and one of the first members of Maharashtra Mandal of Detroit, passed away on January 7th 2021 at 10:30 am in California due to COVID. He was 83 years old.

He was born in Aane (आणे), a village near Pune, India. Due to adverse economic conditions at home, he had to get admitted to Pune Vidhyadharthi Gruha (also known as Anaath vidhyarthi gruha अनाथ विद्यार्थी गृह) from the 7th grade. He was a bright student and he earned his B.E from College of Engineering, Pune.

After graduation he did some honorary work for a renowned architect in Pune. Impressed by his aptitude and skills, Mr. Deshpande, the architect, offered him money to go to England to advance his career. He sailed to England by boat as he could not afford to fly.

After some years he moved to Winnipeg, Canada. He obtained his M S degree from Worcester Polytechnic Institute in Boston, USA. He and his family settled in Windsor, Canada for many years. While in Windsor, he and his family were regular participants of Maharashtra Mandal and Bharatiya Temple events.

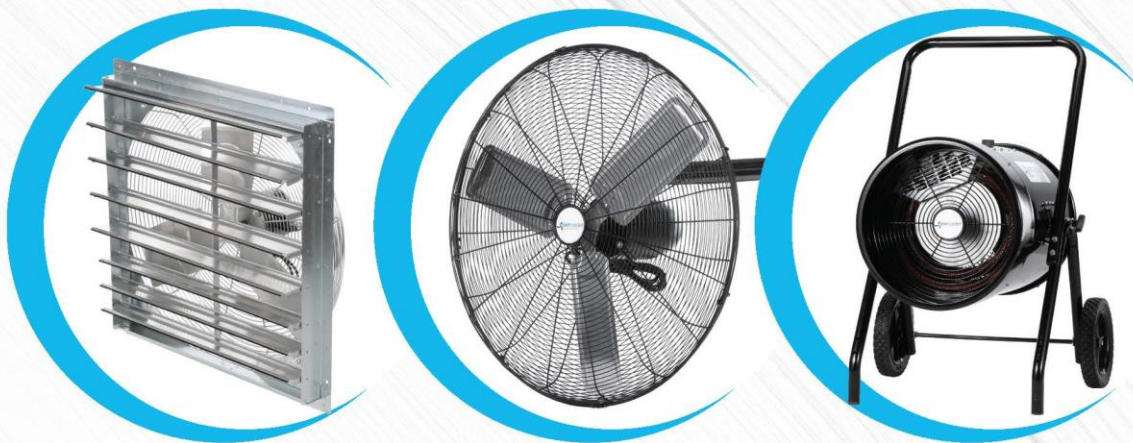
He moved to Detroit with his family in 1987. He was a great father to his two children and a loving grandfather to his four grandchildren. He is survived by his wife Pushpa.

May his soul attain Eternal Peace and Moksha. Om Shanti

FOR EVERY SEASON WE HAVE THE ANSWER.

Ventilation, Air Circulators, and Heaters
for Manufacturing and Industrial Settings.

For health and safety as well as comfort, Airmaster Fans provide the cooling and airflow products necessary to keep employees happy and productive.

We offer an incredibly wide selection of products including air circulators, Mancoolers®, panel fans, electric heaters, roof ventilators, shutters and louvers to keep employees comfortable at their workstation or in offices, retail and manufacturing.

For more information on all our products visit airmasterfans.com or email sales@airmasterfans.com.

proud sponsor of
Maharashtra Mandal of Detroit

How can we prevent depression?

- Make sure after a good night sleep you get up every morning at the same time
- Exercise regularly (morning is better), do yoga
- Meditate
- If you believe, do some prayers
- Eat healthy—more fruits and veggies, more nuts, and less sugars, no processed fruits
- Decrease use of social media
- Taking on a new hobby
- Have fun times
- Stay away from people who make you feel depressed and take advantage of you—instead surround yourself with people who make you feel good and special
- Don't over commit yourself
- Let it go
- Decrease alcohol intake
- Keep a positive attitude
- Do volunteering
- Think about what you are grateful for every night
- Keep positive notes (e.g., "I will be productive")
- Reach out to your support system and therapist or a good friend and family

Over the counter stuff you may want to try

- * Take vitamin D daily
- * Omega-3 fatty acids
- * Magnesium
- * Lavender oil
- * St. John's wort

If you are still depressed, see your primary care doctor

Your doctor will screen you with a PHQ2 or PHQ9 questionnaire.

Your doctor will do blood work to rule out other causes of depression, then start you on medication and see you in 4 weeks.

If you are prescribed meds, take them daily. There are a lot of medications to help combat depression nowadays—they are called SSRI, SNRI, or atypical drugs. Some of the common ones are Prozac, Lexapro, Zoloft, Wellbutrin, venlafaxine. Most medications take about 2 - 4 weeks to reach an adequate level in blood and most medicines are given for 6 months at least. If you have had a relapse, then it may be given longer or continued indefinitely. A few patients may even need to be hospitalized till they start feeling better.

Psychotherapy can help too, though the combined approach with psychotherapy and medication works the best for most patients.

I always tell my patients to remember to take care of yourself first and that you are not alone. We are all here to help you get better.

Dr. Varsha Revankar, MD

स्नेहबंध

WHERE WILL YOU GO NEXT?

Cruises

Get the
**LOWEST PRICE
GUARANTEED**
on all aspects of
your vacation

Land/Tour
Packages

River
Cruises

Airfare

Destination
Weddings

No matter the destination, choose
Jaya Travel for all your travel needs.

5% OFF on any Cruise or Tour Package base fare*

*Restrictions may apply

Call Jaya Travel to book today!

877-359-5292 | JAYATRAVEL.COM | letsgo@jayatravel.com

JAYA
TRAVEL & TOURS

स्नेहबंध

शाईत भिजलेला एक क्षण

कोविडच्या काळात बऱ्याच जणांचा प्रवास थांबला होता पण माझ्या मात्र या न त्या कारणाने ४-५ चकरा लागल्या भारतात. कारण अनेक आणि अनुभवदेखील अनेक. लिहायला घेतलं तर पुस्तक लिहावं लागेल पण अनेक प्रसंगांपैकी घर करून राहिलेले काहीच प्रसंग. त्यातलाच हा एक.....

भारतातून निघायला दोन दिवस राहिले होते. नेहमीप्रमाणे सगळी घाई सुरु होती.... शॉपिंग आणि पॅकिंगची नेहमीची घाई नाही, तर एयरलाईनने प्रवासाचे नियम बदलले तर नाहीत आणि आपली फ्लाईट निघणार आहे की नाही, कोणत्या टेस्ट आणि कधी घ्याव्या लागणार वगैरे वगैरे. बरं ड्रायव्हर नेहमीचा ठरलेला असला तरी मुंबई-पुणे प्रवास करतांना त्याला काही त्रास होऊ नये म्हणून त्याचे पेपर फॉर्म भरणे हे ही एक काम वाढलं होतंच. सगळी माहिती काढल्यावर त्यातल्या त्यात घराच्या जवळ कोणती लॅब आहे का जिथे करोना टेस्ट करता येईल याची शोधाशोध. नशिबाने या वेळेला रॅपिड टेस्ट वर काम भागणार होतं. ह्या टेस्टचा रिपोर्ट लगेच मिळतो हे माहित होतं त्यामुळे वेळेवर रिपोर्ट्स मिळतील की नाही हे टेन्शन नव्हतं.

बाहेरचं खाणं या ट्रिपमध्ये झालं नसलं तरी त्यात एक अपवाद होता...वडा-पाव. जमेल तसं, जमेल तेव्हा वडा-पाव वर ताव मारला होता.

मनातल्या मनात प्लॅन करून टाकला. आधी कोविड टेस्ट आणि घरी येता येता गरमागरम वडा-पाव घेऊन घरी यायचं.

लॅब मध्ये सकाळी आठ वाजता पोहोचलो. गर्दी नाही बघून हशश झालं. रिसेप्शनिस्टला सांगितलं की प्रवासासाठी कोविड टेस्ट घ्यायची आहे आणि उद्याची फ्लाईट आहे. तिने पासपोर्ट वगैरे बघितले आणि आम्हाला बसायला सांगितलं. पाच मिनिटांनंतर परत येऊन म्हणाली की मला वाटतं तुम्ही रॅपिड टेस्ट न करता PCR टेस्ट करावी. सगळ्या एयरलाईनला तीच टेस्ट लागते.

मी: पण मी वेबसाइट वर चेक केलंय. रॅपिड टेस्ट चालेल असं लिहिलंय.

ती: तुम्ही सांगाल तर आम्ही करू पण जनरली PCR टेस्ट लागते.

कितीही खात्री असली तरी त्या रिसेप्शनिस्टचा आत्मविश्वास बघून मी थोडी डगमगलेच..... आणि तिला ते जाणवलंही. लगेच ती म्हणाली "बसा तुम्ही, दोन मिनिटात बोलावते तुम्हाला".

मी: अहो पण मला वाटतं रॅपिड...

ती: बघा तुम्ही. ठरवा आणि सांगा...

मी एयरलाईनला कॉल करायचा निष्फळ प्रयत्न केला. परत एकदा वेबसाइट चेक केली. तो पर्यन्त चार पाच लोक टेस्ट करून गेले होते. आता माझ्याकडे बघून तिची चिडचिड होऊ लागली होती.

मी: PCR टेस्टचा रिपोर्ट एका दिवसात मिळेल का?

ती: कोणतीही टेस्ट केली तरी अर्जट चार्ज लागेलच.

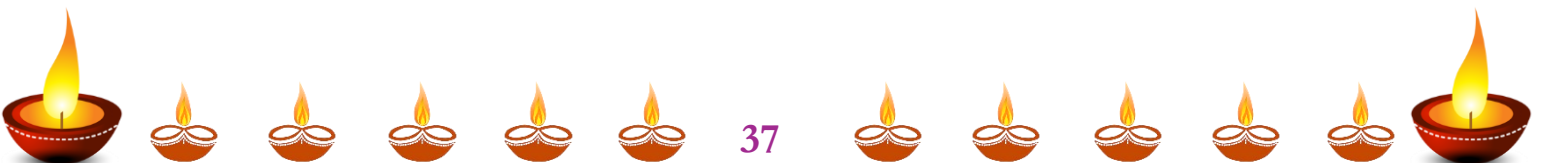
मी: रॅपिड टेस्टचा रिपोर्ट तर तसाही काही तासात मिळतोच ना. (आता माझीयुद्धा चिडचिड होऊ लागली.)

आता प्रश्न होता की ही लॅब जास्त पैसे लुबाडण्याच्या मागे तर नाहीये? तस आता तरी ह्या लॅबमधून टेस्ट करवण्यापलीकडे काही मार्ग दिसत नव्हता. पण डोक्यात त्या सगळ्या ऐकलेल्या केसेस संचार करत होत्या... करोना काळात हॉस्पिटल्सने पेशंटला कसे लुबाडले वगैरे वगैरे. (अर्थात अनेक डॉक्टर्सने मदतीचे हात पुढे केलेल्या गोष्टी पण ऐकल्या आहेतच. पण माणसाची वृत्ती असते तसं, वाईट गोष्टी जास्त लक्षात राहातात.)

ती: अर्जट चार्ज तर लागेलच

मी: मला रॅपिड टेस्टचं करायची आहे.

ती परत आत गेली आणि लगेच बाहेर येऊन म्हणाली, सातशे रुपये लागतील.

स्नेहबंध

हया टेस्टला एवढे पैसे लागत नाही हे चांगलंच माहित असून चुपचाप टेस्ट केली पैसे दिले.

मनात अतिशय राग... आणि त्यातून लाचारीचा राग. त्या रागातच तिथून निघाले.

वडा-पाव वाल्याची हातगाडी नुकतीच लागली होती. तो सगळी तयारी करत असतानाच मी पोहोचले. तो अदबीने म्हणाला "ताई अजून १० मिनिट तरी लागतील". मी म्हंटलं चालेल. छान गरमागरम पहिल्या घाण्याचे वडे मिळणार म्हणजे. तो माझ्याकडे बघून हसला... हो ताई.... झालंच तेल गरम...

माझ्या एकदम लक्षात आलं की आपण घरून पिशवी आणायला विसरलोय. आता एवढे ७-८ वडा-पाव घरी नेणार कसे. मी त्याला विचारलं "तुम्ही प्लास्टिक बॅग द्याल का? मी पिशवी आणायला विसरले. बॅगचे अर्थात एक्सट्रा पैसे देईन. मला माहित आहे कि तुम्ही बॅग्स देत नाही हल्ली."

त्याने लगेच विचारलं "इथे पुण्यात राहायला नाही का ताई तुम्ही?"...

नाही, पण बऱ्याचदा येते. किती पैसे झाले? पिशवीचे मिळून सांगा हं....

काय ताई तुम्ही. पिशवीचे पैसे नाही घेणार. तुम्ही आजचं पहिलं गिऱ्हाईक...

प्रसन्न चेहेऱ्याने तो म्हणाला "असं करा ताई तुम्ही, तुम्हाला जो कोणी रस्त्यावर भिकारी दिसेल ना; त्याला हे पैसे द्या वडा-पाव विकत घ्यायला. त्याचंही भलं आणि आमचं ही...."

मी अवाक् होऊन बघतच राहिले.... काही मिनिटांपूर्वीच एका श्रीमंत लॅबची पैसेखाऊ वृत्ती बघितली होती. आणि आता इथे हा वडा-पाववाला जास्तीचे पैसे घ्यायला नकार देत होता.

मनुष्य सुखी असला की समाधानी असतो की समाधानी असला की सुख मिळतं?... त्या वेळेला डोकावलेला एक प्रश्न.

- पल्लवी सप्रे

kwCENTRAL
KELLERWILLIAMS.
35427 Dodge Park Rd. Sterling Heights, MI 48312
SELL IN A FLASH, CALL KASH!

REALTOR®, KASHMIRA DESAI
YOUR METRO DETROIT EXPERT
View What is **ACTIVE, PENDING & SOLD** in your
Neighborhood go to www.kashmira.kwrealty.com
Cell (248) 974 6979 Office (248) 655-7955
realtor.kashmira@gmail.com

Each Keller Williams Office is
Independently Owned and Operated

RAHUL PARTHE

RA Parthe LLC was formed in 2013 by Rahul Parthe, a veteran in biometrics and identity management, with his experience in building large-scale national ID programs like India Aadhaar Card and Indonesia National ID. RA Parthe LLC is in the business of consulting to implement such large-scale identity management and biometrics system around the world.

We partner with other technology providers to build solutions that use biometrics to address identification and security needs with privacy and security in perspective.

Rahul is also the co-founder of TECH5, a Geneva-based company, and the largest shareholder in a Singapore-based SGX listed company that offers solutions in the same domain.

RA Parthe LLC and the related companies have the vision to build systems that adhere to the principles of infrastructure for public good and support the UN sustainable development goals.

RA Parthe LLC and the Parthe family are honored to get this mention and support Maharashtra Mandal of Detroit.

We look forward to serving the community and becoming a well-known company that builds systems to do the greater good of society.

For more information contact
Rahul.parthe@raparthellc.com

“आपले मंडळ”

॥ महाराष्ट्र मंडळ डेट्रॉईट ॥

